

9 10
E
CONRADI SAMVELIS
SCHVRZFLEISCHI
ANIMADVER-
SIONES 3299

AD.

DIONYSII LONGINI
ΠΕΡΙ ΥΨΟΥΣ COMMEN-
TATIONEM,

E.

CODICIBVS A IACOBO TOL-
LIO OMISSIS ERVTAE,
IAMQ. DEMVM IN LVCEM EMISSAE,
CVRA

HENR. LEONARDI SCHVRZFLEISCHII.

VITEMBERGAE,
APVD CHRISTIANVM SCHROEDTERVM, ACAD. TYPOGR.
ANNO MDCCXI.

CONRADI SAMVELIS
SCHWARZLEISCHII
ANIMADVER-
SIONES
AD
DIONYSII LONGINI
HEBETOTIS COMMENT-
TATIONEM,
E
CODICIBUS A IACOBO TOL-
LIO OMISSIS ERVATAE,
IMMO DEMUM IN LUCEM MISSAE
CITRA
HANS LEONARDI SCHWARZLEISCHII

VITTEMBERGAE
APUD CHRISTIANUM SCHROEDERUM, AED. MDCCXII.

PER ILLUSTRIBVS
EXCELLENTISSIMISQVE
DOMINIS
DN. IOANNI
CHRISTOPHORO
DE HOFFMANN
SERENISSIMI DVCIS SAXO-
VINARIENSIS PRIMARIO STATVS MI-
NISTRO CONSILIARIO AERARII SANCTI-
ORI ATQVE SENATVS SACRI PRAE-
SIDI EMINENTISSIMO

ITEMQUE
DN. GOTTFREDO
CHRISTIANO
DE RAPPOLT

SERENISSIMI DVCIS SAXO-
VINARIENSIS CONSILIARIO INTIMO
ATQVE CANCELLARIO LONGE
SPLENDIDISSIMO

DOMINIS AC PATRONIS SVIS
SVMMOPERE OBSERVANDIS

PERILLVSTRES EXCELLENTISSIMIQVE
DOMINI

Vas partes frater, morte
praeuentus, explere non
potuit, eas, ut pietatem,
quam Summis Maecena-
tibus, debuit singularem,
relictis ab ipso ingenii
monumentis, post fata a me publicandis, no-
mine

X 2

mine suo declararem, mihi delegasse uide-
tur. Cum uero in his Vos praecipue nume-
rarit, uobisque non modo nouissimae ac-
cessionum dignitatis, sed aliquam etiam for-
tunarum partem debere se ultro, dum ui-
ueret, confessus sit, tantum abest, ut hanc
uestram in se benignitatem e memoria sibi
deleri passus fuerit, ut semel iterumque et
saepius eam etiam atque etiam praedicarit.
Restabat igitur qualiscunque relatio gratiae,
quam apparanti obitus nondum satis matu-
rus uiro eripiebat inuitissimo, atque inuide-
re uidebatur. Nihil enim saepius profes-
sum recordor, quam hoc optare se, cum
ut aduersus Patronos omnes ac singulos,
de studiis suis bene promeritos, tum in pri-
mis aduersus Vos, Gratiostissimi Domini,
quam minime ingratus moreretur. Potest
id, opinor, cognosci ex multis uariisque
exaratis manu Codicibus, quos cum saluti
publicae, tum gloriae Maecenatum im-
mortali destinauit. Ex his primos scio, si
paulo superfuisset diutius, Nominibus Ve-
stris

stris fuisse inclytissimis consecraturum. Putaui autem nec uana forte mentis inductione persuasus non aberraturum me a fratris uoluntate, si Animaduersiones in Dionysium Longinum Polyhystorem illum ex ueteribus incomparabilem, omnique laude maiorem, Perillustribus Vestris Nominibus dedicarem. Neque tamen id fratris tantum nomine, sed mea quoque causa faciendum duxi, qui Vobis nihilominus, quam frater uiuus accepta tulit, beneficia ferre accepta debeam. Non minori enim quam fratrem beneuolentia me complexi, ut in fratris surrogarer locum, qua ualetis apud Principem Saxo-Vinariensem, Ducemque incomparabilem Dominum GVILIELMVM ERNESTVM, Dominum meum clementissimum, gratia efficiendum existimastis. Itaque in spem uenio certam fore, ut meum in uos studium, atque in omni genere obseruantiam benigne suspiciatis, hocque deditissimi animi pignus et obsidem in mitiorem partem interprete-

mini. Leue est fateor, hocce grati animi
documentum, sed tamen summa Vestra,
bonitas animum mihi facit, ut credam, Vos,
hoc mihi duros, atque hoc primum utri-
usque nostrum pietatis testimonium animo
haud iniquo suscepturos. **¶** Maxima Vobis,
Viri Summi, competunt ac debentur: tan-
tum abest, ut hoc quaecumque scripturae
genus uel umbram immortalium erga nos
meritorum consequatur: **¶** Quare sic statue-
tis, me auctoris pariter meoque nomine.
Nominum ista Vestrorum ueneratione lau-
dem nostrae potius erga Vos pietatis, quam
gratiae Vobis deditae relationem affectasse.
Equidem exoptatissima, uirtutes uestras ma-
ximas ac merita in Rempubliam pariter
atque Ecclesiam melioresque literas pror-
sus singularia iustissimis efferendi laudibus,
occafio iam mihi daretur. Namque am-
plissimam scribendi materiam legationes,
quibus summa cum dexteritate ac pruden-
tia perfuncti estis, splendidissimae, curae,
pro terrarum Saxo-Vinariensium salute su-
sceptae,

sceptae, multo grauissimae, ceteraque illu-
stria, quibus immortalem Vobis gloriam,
apud gratam, si quae futura est, posterita-
tem conciliaftis merita, haud difficulter mi-
hi suppeditarent. Verum enim uero
quum imparem huic negotio me fore sen-
tiam, nec uerba, quae ad uirtutes uestras di-
gne exprimendas efficacia esse possint, fa-
cile reperiturus sim, tacitus eas uenerari,
quam leui penicillo adumbrare malo. A-
gnoscit eas, ac iustissimum fidei, integritati,
industriae prudentiaeque uestrae statuit pre-
tium sapientissimus nostri saeculi Princeps,
ac munificentissimus, ut Eumenii Panegy-
rici uerbis utar, HERCVLES MVSAGE-
TES, GVILELMVS ERNESTVS, ido-
neus, si quisquam harum rerum existima-
tor, qui Vestris consiliis suffultus, religio-
sissimi pariter ac felicissimi, et literatorum
hominum amantissimi, Principis exemplum
exhibet, ac tuetur. Quamobrem desino
in pietatis affectu, et publica obsequii signi-
ficatione, ac diuinum praepotensque Nu-
men

men oro, obtestorque, ut uos, Patroni Summi, saluos atque incolumes diutissime praestet, quo de fouendis amplificandisque meliorum literarum studiis solliciti, Perillustrium Vestrorum Nominum memoriam, quibusuis statuis, et monumentis perenniorem, posteritati commendetis.

**PERILLVSTRIVM VESTRA-
RVM EXCELLENTIARVM**

*obseruantissimus obsequen-
tissimusque*

HENR. LEONARDVS SCHVRFLEISCHIVS.

HENRICI LEONARDI SCHVRFLEISCHII
PRAEFATIO
AD LECTOREM.

Magnos Graecia semper et Rhetores, et O-
ratores, aluit, qui non mediocris eloquen-
tiae famam ad seram usque posteritatem
scriptis suis propagare studuerunt. Quotus enim
quisque est, qui Periclem fulminantem, stimulosque
in animis hominum relinquentem, ignorat? Quem
paulo humaniorem praetereunt, aut uis Demosthe-
nis, aut suauitas Isocratis, aut subtilitas Lysiae, aut
acumen, argutiaeque, Hyperidis, aut elegantia A-
ristidis, aut denique reliquorum, quos passim pro-
tulit Graecia. Oratorum uirtutes? At DIONYSIVM
LONGINVM adeo etiam, qui distinxerunt inter
Oratores, admirati fuerunt cuiusuis saeculi eruditi, ut
et ipsum uiuam bibliothecam, spiransque museum,
et scripta eius auro contra cara, omniumque admi-
ratione dignissima esse, uere sapienterque iudicarint.

)(2

Tametsi

Tametsi vero iste Rhetoris nomine a priscis aliquando insignitus fuit, non tamen iccirco arbitrandum est, ingenium eius excellentissimum intra scenam tantummodo scholasticorum substituisse, neque longius progressum fuisse. Praeterquam enim quod orationes ipse scripsit, artem quoque earum conficiendarum composuit, atque in omni denique doctrinarum genere praeclare se uersatum esse, docuit, et comprobauit. Quod neminem inficias iturum esse credo, ac prorsus mihi persuadeo, qui ingenii ipsius monumenta, multo clarissima, quae in manus nostras peruenerunt, legerit, ac peruoluarit. Quantum uero iudicio is ualuerit, documento esse potest incomparabile ueterum Graecorum elogium, qui *νεπιώτατον* eum nuncuparunt. Neque profecto Grammatici cognomen Critici, quo olim Eratosthenes, Apollodorus, Crates Mallothes, et Hecataeus quoque Philosophus, prae ceteris compellati fuerunt, fraudi, dedecorique esse poterit cuiquam, cum nemo omnibus numeris et partibus absolutus unquam Grammaticus, sine omnium disciplinarum cognitione, Quintiliano iudice, fieri queat. **Quamobrem nullus olim repertus**
ibidem *s. X* facile

facile fuit Criticus, qui non omne scriptorum genus
haut indiligenter excusserit, Poetas consuluerit, an-
nalia conditores euoluerit, siderum rationes in
numerato habuerit, temporum doctrinam non me-
diocriter nouerit, modorumque secundum regulas
artis faciendorum, et canendorum, peritiam mira
industria sibi comparauerit, et sapientiae denique
studium cum summa dicendi persuadendique ui fe-
licissime coniunxerit. Ex quibus nemini, ut opinor,
obscurum esse potest, quousque uera germanaque
crisis progrediatur. Etenim bonum Criticum, Poe-
tam, Historicum, Musicum, Astronomum, Chrono-
logum, Philosophum, atque Oratorem, esse debere,
uel hoc argumento confirmatur. Quam iure igitur
meritoque Suidas, uoce Πορφύρειος, Longinum no-
strum πολυμαθῆ, καὶ κειπήδον, nuncupauerit, is de-
mum recte intelligit, qui eum de argumentis, e
Technica, Poesi, Tactica, Historia, Rhetorica, Phi-
losophia, aliundeque petitis, cum laude scripsisse,
non ignorat. Talem proinde, tantumque Criti-
cum Tibi, LECTOR BENEVOLE, sisto, ne-
que nudum tamen exhibeo, ne scilicet nesciat
posteritas, quanti Polyhystorem hunc Longinum

-in V

)(3

iste

iste fecerit, qui eum eruditione sua expressisse, ab
uniuersa hac Academia, publico, et ad memori-
am posteritatis insigni, encomio iudicatus fuit.
Quanto autem in pretio eum habuerit B. Frater
meus, labores eius, in Longini *περὶ ὕψους* exercita-
tionem schedis olim ab ipso fugitiuis mandati, et
nunc primum in lucem emissi, testificantur.
Eam itaque ad fidem codicis msc. bibliothecae,
quae Mediolani est, Ambrosianae *ὁ μαλακίμης*
in itinere Italico ipse contulit, deque codice hoc
commonuit, quod in charta bombycina manu,
si non uetustissima, satis tamen antiqua, et
quidem in forma maioris ordinis, fuerit scriptus,
atque inter mss. litt. N. num. CXCVI. asseruatus.
Etsi uero ultimam uetustatem non redolet, cer-
tum tamen exploratumque est, praeclaras nonnullas,
nec ab ingenio Graeculorum librariorum profectas,
in eo haberi lectiones, ut dubitari nequeat, ex alio
peruetusto, et satis correcto, codice eum fuisse descri-
ptum, mirumque omnino sit, cur Cl. Tollius, quum
eandem Ambrosianam bibliothecam excusserit, ut
ex praefatione ad lectorem, paginae CCCLX. Lon-
gini subiecta, obseruare licet, hunc codicem, nulli

Vati-

Vaticanorum praestantia sua facile cedentem, neque uiderit, neque cum exemplaribus, iuris publici factis, compararit. Animaduertat etiam Frater meus, fugisse omnium, qui Longinum hucusque notis illustrarunt, oculos editionem Pauli Manutii, quam Venetiis quarti ordinis forma, ∞ DLV. curauit ipse, et, quum prae se ferret titulus libelli, hac opera in Longino cum alia multa praeclare emendata, tum ueterum Poetarum uersus, qui, confusi commixtique cum oratione soluta, minus intelligentem lectorem fallere poterant, notatos esse, atque distinctos, operae se pretium facturum putauit idem frater, si et istum una codicem cum reliquis conferret, praesertim cum ex Graeca Manutii ad Michaellem Syluium, R. S. Purguratum, praefatione intelligeret, eum ex codice Bessarionis msc. editum, emendatumue fuisse. Ita autem Manutius: Λέγω δὲ Διονύσιον τὸν Λογγίνον περὶ ὕψους τοῦ λόγου, Ἑλληνα συγγραφέα, καὶ πῶν παλαιῶν καὶ πᾶν δοξίμων ὄντα, ὅς ἐν τῇ παρ' ἡμῶν Βησσαρίωνος βιβλιοθήκῃ κατακεινυμένος ἀπέκλειτο καὶ ἐπὶ σηπῶν τῷ χρόνῳ, ὡς πολλαὶ καὶ ἄλλαι χρησιμώταται βίβλοι, κατεβρώθη, καὶ Φροῦδος ἐγένετο, εἰ μὴ παρέσθη μοι τοῖς ἡμετέροις τύποις αὐτὸν ἀνανεῶσαι. Haec tenus ille. De Dionysio ceteroquin, etli ab aliis multa iam

ta iam dicta sint, lectorem tamen nescire uolui, quod Longinum ἐν τοῖς Φιλολόγοις auctor uitae Apollonii, Argonauticis huius praefixae, laudarit. Equidem non meminisse G. Langbaenius libri istius, sed asserendum uidetur, eundem esse, atque alterum, quem, περὶ τῶν κειμηλίων inscriptum, ueteres testantur. Neque illud praeterea probauit Langbaenius, Dionysium Phaseliten, & Dionysium Longinum, eundem esse scriptorem. Nam, quod uterque de Antimacho scripserit, hanc rem nondum conficere opinor, propterea, quod diuersos uterque libros de eo literis consignauit. Et Dionysius quidem Phaselites, quum περὶ ποιητῶν commentatus fuerit, non potuit non Antimachi in eo libro mentionem iniicere, quippe qui inter ποιητὰς ὀνομασθεὶς nominatim ab Isaacio Tzerza refertur. At Longinus λέξεις Αντιμάχου tantummodo edidit, quemadmodum etiam λέξεις Ομήρου, non uero περὶ Αντιμάχου ποιήσεως βιβλία. Quod si tamen quis aliter sentiat, sibi que cum Langbaenio omnino persuadeat, Dionysium Phaseliten, et Longinum, unum eundemque esse, eum hoc quoque scire uelim, Dionysium Phaseliten Charmidae filium fuisse, ac Pindarum emendasse. Vera esse, quae dixi, e Pindari ad Pyth. β', Nem. ζ', et ιά, ac Isthm. α', scholiis patebit. Quibus constitutis, strictumque, pro instituti ratione, obseruatis, decem nunc capitibus, ea, quae ad Longinum spectant, absoluaui.

CAPVT I.

Longini libellus sive περί ὕψους inscribendus, vel περί ὕψους λόγος. Κεφάλαιον. Postumius, Postumus. Τεχνικός καὶ τεχνολόγος quis dicatur. Ita uocati Herodianus, itemque Georgius Choeroboscus. Τὸ κατὰ Παιυσανίαν λεξικόν. Eustathius corrigitur. Δυσὲν pro δυσὸν, non tantum θελοκῶς usurpatur. Δύναμις an naturae semper aequipolleat. Τοῦ Ν ἐϋελκτικῶ ἔχρηστος ἡμαρτημένον. Sophistarum genera. Poeta dicitur Sophista. Veritas diuina. ὑποδιαστολῆς usus non necessarius. T. Faber, A. Caninius, E. Schmidius, in primis Th. Marsilius notantur. Longinus emendatur, et glossa liberatur.

Ionysii Longini, quem Suidae fide Cassium uocamus, aureolum περί ὕψους libellum recensituris primo de eius inscriptione incidit controuersia. Eam quippe plerique omnes, qui publicum uulgatumque non sapiunt, uerbis ΠΕΡΙ ΤΥΟΥC concipiunt, quemadmodum in nostro quoque, quo usi sumus, codice msc. liquido extat. At P. Manutii, G. Langbaenii, aliaeque editiones eam ΠΕΡΙ ΤΥΟΥC ΛΟΓΟΥ exhibent. Male, inquit illi. Praesumitur enim, Rhetorem de non alia, quam orationis sublimitate, acturum esse. Speciosum, fateor, hoc argumentum est. Quodsi tamen eo standum, secundum T. Fabri censuram, nec ipse forsitan Cicero τῆς λογικῆς ἐμπειρίας gustum aliquem habuit, quum suis Rhetoricorum libris titulum *De inuentione Rhetorica*, ut e Quintiliano Priscianoque patet, praescripserit. Haut enim illi necesse fuisset quicquam addere, quum sat facile sit ad intelligendum, Rhetorem dixisse, se *de inuentione* esse acturum.

A

Sed

Sed et nos tamen eruditus uiris assentimur, mss. auctoritatem, quam Tullius quoque laudauit, sequuri. Exponit autem Longinus primo hoc inciso, quod quasi totius operis praefatio est, se ad scribendum hoc opusculum sub lectione alius de eadem materia Caecilii Rhetoris commentarioli ualde imperfecti a Terentiano suo esse excitatum. De Caecilio Rhetore, quis fuerit, satis dixerunt interpretes. Ipsa uox *καμίλιος* apud Graecos una est τῶν διττολογησόμενων, quod accidit multis quoque aliis nominibus Romanis. Tullius per diphthongum primam uocis syllabam scribit: Sed msc. Ambrosian. editionesque aliae cum Manutiana huic lectioni repugnant. Neque saepius apud Plutarchum aliter hoc uocabulum scriptum reperitur. Deinde eodem modo apud Dionem Cassium editur, ubi p. DCCCXXXIIX. b. ed. Leunclauianae R. Stephanus nihil mutandum esse in notis suis rectissime censuit. Terentianum illum, cui suum inscripsit scriptum Longinus, paulo inferius *ἄνδρα πολιτικόν* uocat, unde apparet, in republica administranda uitam eum consumsisse. Plura de eo non liquent. Interim, si Vossio suffragamur de Poetis Latinis p. XLVII, intelligitur haut dubie Terentianus Maurus, Latine doctus, et iudicio acri praeditus, cui quasi fasces submittit, et iudicandi partes ultro tribuit ac defert Longinus. In msc. Ambr. *Ποσούμιος Φλωρεντιανὸς* legitur. Hinc aliquando ex hac scriptura coniectura mea erat, *Ποσοῦμιος Φλ. Τερεντιανὸς* commode legi posse. Malim enim tunc *Ποσοῦμιος* scribere, quam *Ποσοῦμιος*, quoniam *Postumus* praenomen, *Postumius* gentis est nomen. Iulius Paris, ut doctioribus uideretur, uel quicumque Valerii Maximi, ut uolunt, librum X. in epitomen redegit, Postumi Cominii Arunci, et Postumi Aebutii Eluae meminit,

nit, deindeque ait, *Quae olim praenomina fuerunt, etiam cognomina sunt, ut Postumus, Agrippa, Proculus.* Idem tradit C. Sigonius de nom. Rom. libro. Ut igitur Titus Fl. Vespasianus: ita Postumus Fl. Terentianus recte dicitur. Orthographia uocis *Postūmus* incerta est. Eam tamen, quam nos sequimur, approbat etymologia, siue haec uox ἀποθετικὸν sit aduerbii *post*, siue adiectiui *posterus*. Quin etiam, si ab *humo* omnino derivandum est uocabulum *postumus*, nouimus tamen priscos *uimus* scripsisse sine aspiratione, quod etiam Bolchius ad Petronii Cap. LXXV. obseruauit. Praetereo nostrae scripturae fauentes lapides et numos. Nec tamen nescire lectorem uolo, Graecos sibi non constare. Suidas scribit ποσοῦμⓄ. Theophilus Paraphrastes iur. instit. t. XIII. de tutelis, Ποσοῦμοι δὲ οἱ μετὰ τὴν ἡμετέραν τιτόμενοι τελευτῆν. At Clemens Alexandrinus lib. III. τρωίμ. p. CCCCXCVI. ed. Morell. ποσοῦμου meminit. Haec de recta priorum duum nominum scribendi ratione dicta sunt, quanquam erunt, qui stolide haec ridebunt, aut superuacanea iudicabunt, homines, nescio quibus, occupati Non multo post τεχνολογίας Longinus meminit. Ea hoc loco παχυλῶς dicitur ἅπασ ὁ περὶ τέχνης ἢ παιδείας ἐλευθερίου λόγⓄ. Ὁ τεχνολόγⓄ enim, uel τεχνικός, est, qui circa προπαιδεύματα et artes liberales, imprimisque circa τὰς λογικάς, Grammaticam, Logicam, Rhetoricam uersatur. Quamuis iam Stoici, ut e Diogenis Laertii Zenone apparet, Grammaticam artibus ingenuis non antumerent, τεχνικοῦ tamen & τεχνολόγου nomina ad penulam abierunt, coeprumque est, ita uocare Grammaticos. Eustathius ad Iliad. B. p. CCCLXXIX ed. Rom. φθῆρες δὲ, inquit, καὶ δίκροι λέγονται, αἷς δηλοῖ Πανσανίας ἐν τῷ κατ' αὐτῶν λεξικῷ. Ἡ δὲ γραφὴ τῆς

παραληγουσης των Φθειρων διαφορα κατα τον Χοιροβοσκον.
 Οι γαρ πλειους δια διαφοργου γραφουσιν αυτο, ο δε Τεχνικος,
 Φησι, δια του Ι, Τεχνικον λεγων τον Ηραδιανον. Emenda hic
 obiter in EVstathio, En τῷ κατ' αυτον λεξικῳ. Ita ab eodem
 ad Iliad. Ω. p. ∞ CCCLXI. Timotheus Tragicus εν τῷ
 κατ' αυτον Κυκλωπι, & ad Iliad. Β. p. CXXCV. EVripides
 εν τῇ κατ' αυτον Ιφιγενεια afferuntur, ne nimirum Pausa-
 niae Lexicon cum aliis, aut Timothei et EVripidis cum
 aliorum Tragicorum Cyclope et Iphigenia confunderen-
 tur. Verum EVstathii locus ea a me fini allatus est, ut
 exinde pateat, Herodianum a Choerobosco εζῳως Τε-
 chnicum esse uocatum, quemadmodum uice uersa ab EV-
 stathio passim quoque Georgius Choeroboscos ita nuncu-
 patur, ut, quando non semel τον Τεχνικον Georgium laudat, et
 ad Iliad. Α. pp. XIII. & CVII. προς την τέχνην του Γεωργίου
 prouocat. Non procul his uerbis lege ΔΤΕΙΝ, non, ut
 uulgo editur, δυῶν, auctoritate msc. Ambr. Infra etiam
 aliquoties ita legendum est, si codicem hunc msc. sequi
 uolumus. Quidni autem sequamur, cum infra msc. Vati-
 canus quoque eodem modo legat? At, inquis, Angelus
 Caninius, E. Schrnidius, aliique nonnulli et Grammatici
 et Lexicographi το ΔΤΕΙΝ sequioris tantum sexus esse uo-
 luerunt. Quid tum postea? Contradicunt enim huic o-
 pinioni ueteres Technici. Heraclides sane apud EVstath.
 ad Od. φ. p. ∞ DCCCCVII. δηλοῖ, τους Αττιμους την οι δι-
 φοργον εις την ει μεταποιεν, το ΔΤΟΙΝ λεγοντας ΔΤΕΙΝ, & το
 ΟΙΚΟΙ ΟΙΚΕΙ, & το ΠΟΙΟΙ ΟΠΕΙΟΙ. Nec aliter Suidas: ΔΤΕΙΝ.
 Πολυβι, Απελθειν εις πολιν, η δυειν μεν ημερων απειχς. Κα
 αυθις, δυειν προσλεθαι θατερον η το, η το. Sequitur, Τῇ δυνα-
 μει δε κυριωτερου. Interpres reddidit, At natura certe prius.
 Non placet haec metaphrasis. Noui et ipse inter ordinem
 doctri-

doctrinae et naturae a Philosophis distingui: Sed hoc non facit ad hunc locum. Potest enim quid τῆ δυνάμει sua esse prius, quod natura sua est posterius. Sane Rhetoricam addiscere, natura prius est: at eam in succum uertere & sanguinem, τῆ δυνάμει quidem est prius, natura uero posterior, quemadmodum omnis quoque theoria natura sua prior est, τῆ δυνάμει uero praxi posterior. Redderem ergo, *At VALORE certe prius.* Mox παρέλιπεν legitur, sequente consona littera, quum ἡ τέχνη requirat παρέλιπε. Monebo hoc, adnotaboque infra similia exempla, non semel. Hoc tantum semel dicam, fatendum esse, recentiores paululum Graecos, si codicum, quos hodie habemus, scripturam fideliter sequimur, saepe non attendere, quo loco τὸ Ν ἐφελκυστικόν addendum sit, quoue fundamento niti Grammaticam hanc notam deprehendes, si praeter alios legeris τοὺς ὁ, Pausaniam, et Onofandrum, eaque, quae hac de re ad Onofandrum Portus annotauit. Verba illa, εἰ τι δὴ δοκοῦμεν ἀνδράσι πολιτικοῖς θεωρητέονα χρησίμων, posita sunt ὡς ἐν ἀντιθέτω. Terentianus uidelicet ἐν πράξει uersabatur, ut solent, qui rempublicam gubernant: Rhetor uero ἐν θεωρίᾳ. Intellico per Rhetorem, quomodo Longinus olim uocatus fuit, non πολιτικὸν τινα ἀνδρα, ut Iulius Pollux, et Suidas in uoce, ῥήτωρ: Sed, qui alias Sophista uocabatur. Iam duo erant Sophistarum genera, alterum Rhetoribus affine, de quo Philostratus, alterum Dialecticis. Hoc ueterum auctoritate iam probauit Adr. Turnebus Aduers. lib. III. cap. II. Scholiasta Pindari ad Isthm. ἐ. σοφιστὰς ἔ. σοφούς etiam dictos olim fuisse Poetas asserit, et notum est oraculum, σοφὸς σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' ἐπιπίδης, κ. τ. λ. Nos intelligimus Sophistas, genus Rhetorum, qua ratione apud

pud Suidam Theon uocatur σοφιστῆς τῶν λόγων ῥητορικῶν. *Ανισηροσίαν* sapit, quando Th. Marfilius ad Sueton. Vespas. Cap. XIX. Rhetores et Sophistas in iure ciuili passim coniungi docet, quod Rhetor Latine, Sophista uero Graece docuerit. Nam etiam Isocrates a Philostrato quidem Sophista, a Dionysio uero Halicarnassensi Rhetor uocatur. Eodem modo Caecilius Athenaeo lib. VI. p. CCLXXII. ed. Commel. uocatur Rhetor, Suidae uero ῥήτωρ σοφιστεύσας ἐν πάμῃ. Quid multa? Rhetor notat eum in iure, qui Rhetoricam, Sophista eum, qui dialecticam discipulis tradebat. Negat tamen prius Erasmus Schmidius ad Pind. Πυθ. δ. p. CXCI. Rhetoremque et Oratorem differre putat, ut *ἄρτον* et *panem*. Contradicit ei auctor dialogi de Oratoribus, quem Cornelium Tacitum esse plane credimus, quando ait, *Ipsorum quoque ORATORVM paucissimi praecepta RHETORVM, aut Philosophorum placita, cognouerant*, id est, neque Rhetores, neque Sophistas, audierant. Idem haut paulo postea, *Exspectantur, quos Rhetores uocant, quorum professio quando primum in hanc urbem introducta sit, quamque nullam apud maiores auctoritatem habuerit, statim audietis*. Huc adde Censorium edictum Cnaei Domitii AEnobarbi, et Lucii Licinii Crassi CESS. quod apud Suetonium de claris Rhetoribus lib. I. ita incipit, *Renunciatum est nobis, esse homines, qui nouum genus disciplinae instituerunt, ad quos inuentus in ludis conueniat, eos sibi nomen imposuisse Rhetoras*. Rhetori & Sophistae Tertullianus addit etiam Grammaticum, ut *πρωπαιδευματα λογικά* adessent omnia, quando in *De pallio* ait, *Primus informator litterarum Grammaticus, et Rhetor, et Sophista*. Sed de hoc haecenus. Sequitur mox, *τί θεοῖς ὁμοίον ἔχομεν*. Manutius ἔχο-

μειν legit. Hoc κρινότερον, illud est Αττικώτερον. Loco εἴπε
 msc. Ambr. εἴπας legit. Nec alia codd. Vatic. est lectio.
 Fortasse ἀπειράθη, aut simile uerbum excidit. Veritas por-
 ro, quod diuina sit, et DIs nos reddat similes, θυγάτηρ Διός
 a Pindaro Olymp. 4. uocata est. Nos pergimus ad illa
 uerba, οὐκ ἐξ ἑνός, οὐδ' ἐκ δυῶν, pro quibus in msc. Ambr. ex-
 aratum est, οὐκ, οὐδ' ἐκ δυῶν. Latine diceret, Vix, aut ne
 uix quidem, e duobus membris. E glossa ergo uidentur
 uerba illa, Εξ ἑνός, in textum esse illata. Negatiuis parti-
 culis eodem fere modo usus est Dio Prusaensis Orat. XXX.
 quum ait, καὶ τῶν παραπλησίων βέβαιον οὐδὲν, οὐχ ἓν ἐστὶ.
 Pro τὰ τε πράγματα msc. Ambr. τὰ τε τὰ πράγματα agno-
 scit. Manutiana editio etiam ὑποδιασολήν in uoce, τὰ, τε
 ponit, quae tamen non erat necessaria. Sic et Aldus P. fecit,
 ut passim ex eius edd. liquet. Imo etiam in Morelliana,
 quod magis mirere, editione αἰ, τε adhuc legitur apud
 Dion. Chrysoft. Orat. XII. p. CCV. Sed haec, quum minu-
 tiora sint, quemadmodum et illa, quod διεφάσησε requi-
 rat Technicus, et, quod interpres uerba, τὰ παραπλήσια,
 Latine non reddiderit, monuisse breuibz sufficiat.

CAPVT II.

βάθⓄ quid sit Rbetori. Platonis stilus. Naturum quid possit.
 Versus occultantur aliquando in prosa. Boilauui emenda-
 tio reiecta. Interpres notatur. T. Fabri correctio approbata.
 AusquάτιςⓄ. Alia in Longino notata. Sensus prisici cu-
 iusdam Tragicici uersuum suppletur. Κεραγένας de aquilo-
 ne. Venti remugiunt. Alia de borea. Gorgias primus di-
 xit, προβαίδης. De eius scriptis. ΑντιοχⓄ ὁ ἑσός. Inse-
 pultra sepultura. Sophoclis uersus quomodo apud Longinum
 legendi. Ομως, saltim. Εἰκότως, aliaque aduerbia solitarie
 posita.

In

IN antecessum hactenus Longinus dixerat, quibus motus causis, quicquid hoc libelli est, composuerit : iam ipsam ingressus viam sectione II. disquirat, naturae potior sit habenda ratio, an artis, in consequenda orationis sublimitate. Sublimitatem statim ab initio βαβ[⊙] vocat, quod Cicero *elationem atque altitudinem orationis* dixit. Tacitus de Oratoribus dialogo *altitudinem* sibi Platonis adscribit. πλατύτητα eam appellant, qui apud Suidam aiunt, Πλάτανα αὐτὴν κληθῆναι, ὡς πλατὺν ἐν λόγοις ὄντα. Sed περὶ τοῦ βάβους iam loquendum, quod τοῦ ὕψους est synonymum. EVstath. ad Od. P. p. DCCCXXII. τὸ δὲ, inquit, βαβείης βένθεσιν ὕλης δηλοῖ. ὡς μὴ μόνον ἐπὶ ὕδα-
 7[⊙] τὸ βένθ[⊙] λέγεται, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἐπὶ ξυλόχου καὶ ποικίλου δάσους. Ἐστὶ δὲ καὶ ἐπὶ στρατηγικῆς ἐκτάξεως, (Vid. Bud. Comm. p. CCCLXXIII. et DCXXXI.) ὑπονοεῖται δὲ καὶ ἐπὶ μεγέθους πόλεως, ὡς δηλοῖ τὸ, Κατέδου Τρώων πόλιν εὐρυάγειαν. ἐπὶ βάβους γὰρ τὸ καταδύναι. Sic βαθυλήϊον apud Homerum ἐπιθετικῶς λέγεται τὸ ὑψηλοῦς καὶ εὐτραφέϊς ἔχον εἰχναίαις secundum eundem Homeri interpretem ad Iliad. A. p. DCCCLXII. Suidas, ΒΑΘΥΧΟΙΝΟΝ, ὑψηλὰς χροῖους φέροντα. Sunt tamen, qui per τὸ βαβ[⊙] profunda potius et recondita orationis sensa, quam sublimitatem, uolunt intellecta. Sequuntur obicientium uerba, γενῶνται γὰρ, Φασὶ, καὶ ἐξῆς. Msc. Ambr. Φησι legit, quod non plane reiecerim. Potest enim esse, ut nomen auctoris, apophthegmate hoc usi, exciderit. Cuius autem id esse reputem, nisi sit Pindari, dicere in praesenti non habeo. Saepe enim ille Poeta naturae primas, secundas, tertias tribuit. Ita inquit Πυθ. β. Γενοί', οἷός εἶσι, μαθῶν. Et Nem. α. Χρηδ' ἐν εὐθείαις ὀδοῖς στείχοντα μάχνασθαι Φυᾶ. In primis autem id fecit Olymp. β. quod Tollius iam notauit, et Nem. γ.

συγγε-

συγγενῆ δέ τις
 εὐδοξία μέγα βεβηθεῖ,
 ὃς δὲ δίδασκ' ἔχει, ψεφῆμος ἀνήγ,
 ἄλλοτ' ἄλλα πνέων, οὐποτ' ἀτρελεῖ
 κατέβα ποδῖ, μυριῶν
 δ' ἀρετῶν ἀτελεῖ νόω γέυεται.

AVt hunc, aut illum locum, Longinus ante oculos habuisse uidetur, aut utrumque, quum haec scriberet. Nec mirandum est, cur iisdem uerbis non usus sit Rhetor. Mos enim est Graecis scriptoribus saepe, Latinisque, sufficientem tantum auctoris sensum, non ipsa uerba, repraesentare. Exempla sexcenta sunt tum apud alios, tum apud Athenaeum, EVstathium, Suidam, et ipsum infra apud Longinum. Paulo post quid *δειλότερα καθίσταται* notet, optime docet Suidas in *δειλία*. Pro *ὑφέσηκεν* requirunt Grammaticae regulae *ὑφέσηκε*. Sed haec minoris sunt momenti. At in illis uerbis, *ὡς ἐπικινδυνότερα αὐτὰ ἐφ' ἑαυτῶν*, eruditi in diuersas abeunt sententias. Boilauius τὰ πλοῖα excidisse putat, eumque sequitur Tollius. Msc. Ambr. legit *αὐτὰ*, quod sequitur T. Faber. Rectissime. Neque enim, qui aliter legunt, capiunt Longinum. *ΑΤτὰ* illa, ut ad oppositam a Tollio quaestionem respondeam, sunt αἱ ποσότητες, καὶ ὁ ἐφ' ἑκάστου καιρὸς, ἔτι δὲ ἡ ἀπλανεστάτη ἀσκησις τε καὶ χρῆσις. Haec quidem omnia natura etiam fieri possunt. *ΑΤτη γὰρ πρῶτόν τι καὶ ἀρχέτυπον γενέσεως σοιχεῖον ἐπὶ πάντων ὑφέσηκεν*, omnium rerum, non earum tantum, quae in sublimitatis censum referuntur. At Rhetor praeterea τὴν τοῦ λόγου ποιότητα καὶ μάθησιν μετ' ἐπισήμης magis considerat. Nihilominus methodus, siue ars ea *προσορίσαι* potest, ita enim plane cum Fabro legendum est, hoc est, determinare, quatenus iis Rhetorem uti oporteat. Supra dixerat

B

Longi-

Longinus, aduersarios dicere, τὰ φυσικά ἔργα ταῖς τεχνολογίας κατασκευετέουσιν. Iam respondet, ut et e sequentibus patet, naturam, naturaliaque illa, quae τὰ δωρητὰ alibi uocat, et frenis indigere, et calcaribus. Id si minus fiat, utrinque imminere periculum. Naturalia enim illa dona, τὰ ἀντὰ omnia, si humi infirma infractaque serpant, neque accedat methodus, et ars, quae illa corroboret, discrimini ait esse obnoxia, quemadmodum etiam eadem contrario modo, si sublime petant, atque in solo impetu rudique consistant audacia, aleae sese exponant. Hic genuinus Longini sensus est, a quo multum abludit Tullius. Vocat Longinus τὰ φυσικά ἔργα ἀσημκτα ἢ ἀνεξμάτιστα. Suidas, ANEPMATICTON, ἀσημκτον, ἀοπλον, ἢ παρασάλευτον. Ita enim legendum est pro ἀπαρασάλευτον. Eustathius ad Iliad. A. p. CXL. οἶδαμεν δὲ καὶ τινα πλοίου ἐνθεσιν ἔγμα λεγομένην, ὅπερ ἢ μὴ ἔχουσα ναῦς ἀνεξμάτις ὄλεσται. Ibidem exponit etiam, quaenam fuerint illa ἔγματα νηῶν, quod facit etiam ad Od. E. p. ∞ DXXXIV. Possint etiam e Suida uerba illa, ἀσημκτα ἢ, e glossa illata uideri. Pro ἀνεξμάτιστα msc. Ambr. ἀνεξμάτισιν legit, quod forte in ἀνεξμάτις ἀν reformandum est. Postea alludit Longinus ad notum Isocratis effatum. οτι γὰρ, inquit Suidas in ΕΦορῶν, τὴν ἐμπνεῖαν τῆς ἰσορίας ὁ ΕΦορῶν ἦν ὑπτίος ἢ νεβρός, ὁ δὲ Θεόπομπῶν συνεχῆς ἢ Φορᾶς μεσός, ὁ Ἰσοκράτης τὸν μὲν ΕΦη χάλινου δίδου, τὸν δὲ ΕΦορον κέντρον. Deinde Longinus docuit, quod et illi, qui natura sunt χαμαιβάμονες, et illi, qui natura ἀεροβατοῦσι, τῆς ἐπιστήμης ἐνδειαν ἔχουσι, quemadmodum prudentia in omni felicitate, siue ea magna sit, siue minor, requiritur. Post τῶν λόγων εἰποιμεν in msc. Ambr. signum lacunae appositum est, cui in margine adiiciuntur haec uerba, ἐνταῦθα ἐλλείπει περὶ ἐν φύλλου.

In

11

In Manutiana editione ita legitur, τῶν λόγων εἶποι * * * *
 μὲν. ὡς ἢ μὲν * * * Sed hanc quidem sectionem totam
 iam habemus msc. Vaticani primi beneficio in Tolliana
 editione. Sequens sectio capite caret. In Tragici Poe-
 tae loco recte putat tres quatuorue uersus periisse T. Fa-
 ber. Eorum sententia ipsi quidem non apparet: Ego et-
 am hoc modo repraesentare auderem,

Ἡκὼ λιπὼν τε Θρακίαν καὶ Στυμόνα,
 Ἡκὼ δ' ἀήματ' ἐξέμῶν πρὸς οὐρανόν,
 Ἐμοῦ δὲ πνοιαῖς πείθειθ' Ἠφαίστου κράτῳ,
 Ἦν τοῦμοῦ ἐξίωσιν αὐλητηρίου.
 Δειλοῖς τε θνητοῖς τοῦτ' ἂν ἢ διὰ Φροντίδος,
 Καὶ μὴ κ. τ. λ.

Loquitur Boreas uentus, quemadmodum apud AEschy-
 lum βία καὶ κράτῳ. Versum, Καὶ μὴ καμίνου χῶσι μάκισον
 σέλας, eleganter expressit Tibullus lib. I. principio,

Et meus exiguo luceat igne focus.

Ita enim legere malim cum Scaligero, quam cum Barthio
 lib. III. cap. XI. Aduers. *adfiduo*. μάκισον in κάκισον mu-
 tant quidam libri, neque Tollius plane eam lectionem re-
 iicit, quae tamen ἀπροσδιόνυτος est, et in legem Pediam
 peccat. In ultimo uersu, κέκραγ' ἔπυ. Possit eius loco legi, κέ-
 κραγ' οὔπω. Κέκραγα de aquilone καταχρηστικῶς quidem,
 nec tamen plane inepte. Est enim uentus uehementissi-
 mus. Consulantur, quae Ez. Spanhemius ad Callim. p.
 CCCXLIV. obseruauit. Eodem modo Horatius lib. III.
 Od. X.

*Audi, quo strepitu ianuā, quo nemus,
 Intra pulchra situm tecta, remugiat
 Ventis?*

B z

Sed

Sed *πεπραγέμεν μάλ* ☉ plane est frigidum. Tamen de pinu uento agitata Catull. Epigr. III.

Loquente saepe sibilum edidit coma.

Nempe uero, quia Poeta hunc uentum antea *αυλητήν* uocauerat, qui ab Hieronymo *scopa uiarum* dicitur: ideo eum hoc loco denuo *mugientem Strymonia mele* introducit. Postea Gorgiam ridet Longinus, De eo plures plura dixerunt. Princeps ex omnibus ausus est, in conuentu poscere, qua de re quisque uellet audire. Vid. Cicero lib. III. de Orat. et lib. II. de fin. bon. ac Plin. lib. XXXIII. Cap. III. Hodie duae adhuc eius orationes in nostris sunt manibus, quarum tamen altera, *τῆς Παλαμήδους ἀπολογία*, an Gorgiae sit, ualde dubitat V. C. Fuluius Ursinus in Virgilio cum Graecis Scriptoribus collato, p. CCCLXXXVI. Eiusdem *εὐκώμιον εἰς Ἡλείου* memoratur Aristoteli lib. III. Rhetor. p. CIII. ed. Vasosan., ubi etiam de eo plura. Neque haec monuisssem, nisi uiderem, silentio ea esse inuoluta ab eo, qui de Graecis scriptoribus in *bibliotheca* sua alioqui docte satis fuisseque egit. Porro quemadmodum *ἕξξης ὁ τῶν Περσῶν Ζεὺς* fuit dictus a Gorgia: ita eodem modo *Ἀντίοχος ὁ Θεός* e Graecis historiis notus est. Idem sicuti *γύπας ἐμφύχους Ἰάφους* uocauit: ita Cicero I. Philipp. *insepultam sepulturam* dixit. Huc pertinet et illud, *Vitam sine litteris uiui hominis esse sepulturam*. Versus Sophoclis integri habentur in Cic. Epist. ad Attic. lib. II. ep. XVI. Inemendate eos in Longino legi ad Aristophanem iam monuit Q. Septimius Florens Christianus. Tollius *οὐ μικροῖς μὲν* legit. Ego aut omnino e Cicerone locum emendarem, aut uulgatam lectionem retinerem, explicaremque eam eodem modo, quo id fecit ὁ πάνυ Salmaf. in exercit. Plin. p. DCCCXXXIII.

DCCCXXXIII. ed. Parif. Pro Φορβεῖας msc. Ambr. Φορβιᾶς legit. Nec damnanda est haec lectio, quum et Suidas ita scribi testetur. Paulo ante Φλοιώδης γὰρ ἀνῆρ, idem msc. legit. Volunt esse senarium, Μεγάλως ἀπολιθαίνεν, ἀμάρτημ' ἐυγενές. Verum in msc. Ambr. et in Vaticanis duobus, ut Tollius notauit, legitur meo iudicio rectius, Μεγάλως ἀπολιθαίνεν ὅμως ἐυγενές ἀμάρτημα. Ita ὅμως per Latinorum *saltem* est exprimendum. Deinde legendum, καὶ δῆποτε, et tandem, non, ut in msc. Ambr. erat, καὶ μήποτε. De prouerbio, οὐδὲν γὰρ ἐστὶ ξηρότερον ὑδρωπικοῦ, agit Adrianus Iunius in adagiis a se collectis. Paulo post ἀντιμερὺς ὑπεναντίον recte scribitur, neque lectio illa a Fabro sollicitanda erat. Αντιμερὺς enim hoc loco plane notat Φανερώς, quemadmodum Eustathius eam uocem ad Iliad. η. et ad Od. φ. p. ∞ DCCCCXV. aliquando sumi docet. Pro ὑπὸ περιεργίας in msc. Ambr. ὑπὸ περιεργασίας legitur. Recepta tamen lectio alterius apici apposita est. At τροπικὸν ne uertas cum msc. Ambr. in ροπικὸν per ο. μικρόν, quali παρα τῆς ροπῆς uox deriuetur. In fine huius sectionis aduerbium εἰκότως solitarie positum reperitur, quod elegantiae Graecae est. Eodem modo Thucydides lib. I. Ἰπὸ γούν τοῦ Μήδου, inquit, δεινότερα τούτων πάχοντες ἠνέχοντο, ἢ δὲ ἡμετέρα ἀρχὴ χαλεπὴ δοκεῖ εἶναι. Εἰκότως. Τὸ γὰρ παρὸν αἰεὶ βαρὺ τοῖς ὑπηκόοις. Sic τὸ *falsò* usurpat Cornelius Nepos Alcibiad. Cap. IX. itemque τὸ *frustra* et *nequaquam* Liuius, Valerius Maximus, aliique, de quo fuso differuit ad Liuium eruditissimus Io. Fred. Gronouius.

CAPVT III.

Ἐλεγμτικός. Non scribendum elencticus. Ἰσοκρίτι λόγος παρὰ γαργαφικός πρὸς Καλλίμαχον uindicatur contra F. Vrsinum.

Διὰ, per, eum accusatio. Metalepsi. Oculi αἰδοῦς οἰκη-
τήρια. Κορυβαυτιῶν. Suidas correctus. Κρίσις nobilissima
pars Grammatices. Vera laus Is. Casauboni. Ανάστημα quid
sit. Τὸ γαῦρον. Delphines γυφοί. Lectio Marcelli Siderae
expenditur. Omnibus placere difficile. Επήβολοι. Αδρότης,
sublimitas. Longinus passim corrigitur.

IN sectione IIII. non procul ab initio pro ἐλεγκτικώτατος
in msc. Ambr. est ἐλεγκτικώτατοι contra usum, et Lon-
gini mentem. Ελεγκτικός apud Homerum, ut notant ma-
gistri Graeci, ἐπὶ ὕβρεως κείται, ἢ ἐν ἴσῳ τῷ κατακρούμεν. Α-
ναξθογραφήτις est, si Latine *elenchiticus* scribitur. Post ἐ-
λάττοι παραέλαβεν abest uox ἔτσει in msc. Ambr. quam
sensus tamen requirit. Quot Isocrates annos dicitur or-
rationi Panegyricae elaborandae impendisse, satis aliun-
de notum est. Vocatur ab Athenaeo ὁ τῶν ῥητόρων αἰδη-
μονέτατοι. De eius λόγῳ παραγραφήν πρὸς Καλλιμάχον
noto, quod Fulv. Ursinus in Virgilio cum Graecis scripto-
ribus collato p. CCXXX. Harpocratonis in uoce ῥήτων au-
thoritatis stilique diuersitate commotus eam orationem
Isaeo tribuat. At ego mss. Isocratis auctoritatem sequar,
cum stilum praecipue ab Isocratico abiisse non possum per-
spicere, et in Harpocrate mendam inesse reputem
potius, quum etiam scholia Comici ad νεφέλ. p. CLXXXVII.
ισοκράτους πρὸς Καλλιμάχον παραγραφήν laudauerint. Pro
κατ' ἀνδρείαν msc. Ambr. κατ' ἀνδρίαν legit. Vtraque lectio
ferri potest. Nam et ἀνδρία scribitur infra p. LXIV. ed.
Toll. δι' ἓνα ἄνδρα expone per unum uirum, ut τὴν δια αἰ-
τιατικὴ sequatur. Sic Eustathius ἐν σημασία τοπικῇ apud
Homerum annotauit διὰ δῶμα ad Od. η. et διὰ δώματα
ad Od. ο. Etiam διὰ στόμα ἀπτικῶς ἀντὶ τοῦ διὰ στόμα
notauit Scholiasta Oppiani ad lib. II. αλιευτ. uers. DLVII.
p. CIII.

p. CIII. Loco Εξμοκράτη msc. Ambr. Εξμοκράτη legit, quomodo Ἰαγιστοφάνη ἢ Σωκράτη dixit Plato. Sed de his egit H. Stephan. paralip. Grammat. p. CXXXIV. Mox in msc. Ambr. legitur, Διὰ τοῦτ' αὐτὸ τῆς τυραννίδος ἀφείλοντο. Mallem equidem, Διὰ τοῦτ' αὐτοῦ τὴν τυραννίδα ἀφείλοντο, legere. Deinde ibidem in illis uerbis, Καί τοι τί δέ, desunt priores duae uoces. Fortasse prius fuerat, τί δέ δέ. Potuit enim aduersatiua a sequentibus similibus litteris fuisse consumpta. Placet etiam haec lectio, quia καί τοι linea uix interiecta repetitur. In Xenophontis uerbis pro μετασφραξίς legitur tantum in msc. Ambr. σφραξίς. Oculi ὄτι αἰδοῦς οἰκητήριον, demonstrat EVstathius ad Iliad. N pag. CMXXIII. Scilicet, quia nulla ex parte corporis maiora animae indicia elucent, quam ex oculis, ideo olim adfectus habiti sunt testes. Vide Adamantium Sophistam περὶ ὀφθαλμῶν, et, quae C. Barthius ad Claud. in nuptias Honorii et Mariae, uers. VII. fusissime annotauit. Per μεταλήψιν uero παρθένης hoc loco κόρη denotat. Metalepseon exempla qui plura cupit, euoluat Ioannis Pedasini scholia Graeca in Theocriti, seu quicumque eius auctor est, Syringa. Postea uerba, Διόπτει Ὀμηρὸς τὸν, absunt in cod. Ambros. Locus Homeri extat Iliad. A, uers. ccxxv. ubi Achilles Agamemnonem ita alloquitur. In Longino περὶ τοῦ ἰταμοῦ legere malim. Φῶζιον quid sit, Suidas late docet, ubi uide. κατέλιπεν, quemadmodum supra quoque hac in sectione ἔγραψεν, ultimam litteram habet superfluum. Pro, τῆ σπάρτη, καθεύδεν in msc. Ambr. est, τὴν σπάρτην, τὸ καθεύδεν. Mox τὸ Φάναγ Manutius legit rectius. In fine huius sectionis habetur, Περὶς τὸν αἰῶνα ἀπαντα. At Manutius ultimum uerbum ad sequentem retulit sectionem, et τελείαν σιγμῆν post uocem αἰῶνα posuit. Eadem distin-

distinctio in msc. Ambr. extat, nisi quod praeterea ibi uox *ταυτα*, sequentis tmematis principium, desideretur. Interim tamen negari non potest, quod *πᾶς ὁ αἰὼν* tam sect. IX. quam saepius alibi dicatur a Longino, ideoque uulgatam lectionem fede sua mouere religioni nobis ducimus. Sectione V. statim sub initio Rhetores sui temporis *κορυβαντιᾶν* Longinus ait. Secundum EVstathium ad Dionysium *τὸν περιγηγητὴν, Κορυβαντιᾶν ἔστι τὸ μετ' ἐκστάσεως ἐνθουσιᾶν.* Aristophanes *σφηξίν,*

Ἄλλ' ἢ παραφρονεῖς ἔτεόν, ἢ κορυβαντιᾶς.

Scholia ibi p. CDXXXII. *Κορυβαντιᾶς, μαιήη.* Consule de eadem uoce omnino Suidam, in quo male legitur ille epigrammatis uersus,

Καὶ Κορυβαντιῶν ἰαχῆματα χαλιήρα ῥόπτρων.

Lege, metro postulante, *χάλια.* Deinde late de hac uoce post alios egit Cl. Salmaf. ad Solin. p. ∞ LXXXVI. Mox *γενέσθαι Φιλῆ* legit msc. Ambr. non, *γίγνεσθαι.* Pro, *ΑΙ μεταβολαὶ ἢ αἱ ὑπερβολαὶ* Manutius tantummodo, *ΑΙ ὑπερβολαὶ,* msc. uero Ambr. *ΑΙ μεταβολαὶ* tantum legit. Statim post pro, *ἐκφέγγειν ἂν δυναίμεθα* msc. Ambr. *ὀρετικῶς* legit, *ἐκφέγγειν δυναίμεθα.* Sequenti sectione VI. pro *ἔσαι* δὲ msc. Ambr. *ἔστι* δὲ legit. De *κρίσει* nobilissima Grammatices parte late egit Ianus VVouerius in politissimo *De Polymathia* tractatu Cap. XVI. Etiam Isaacus Casaubonus, quum perfectum sibi Criticum sumisset informandum, docuit, tribus potissimum eum inniti debere, iudicio nempe in tractandis ueterum mss. magno, magna eruditione, nec mediocri usu. Sed illius uiri laborem nobis fata inuiderunt, quo in Graecis litteris a IIII. usque post natum Seruatorem saeculo, si fortasse unicum excipias EVstathium, maiorem habuimus neminem. Nos iam

iam ad sectionem pergimus VII. In ea pro, Φαντασίαν ἔχοντα, msc. Ambr. legit, Φαντασίαν ἔχει δὴ, quae plane uera est lectio. Mox idem pro ἀναπτυσσόμενα non aequè recte legit ἀναπιπτόμενα, quae uox e genuina Longini scriptura, ἀναπτυσσόμενα, detorta est. Deinde mallem ὅλως εὐρίσκοντο rescribere, quam uulgatum ἄλλως retinere. γαῦρον τι παράσημα quid sit, Tollius dixit. Vocem παράσημα in ἀνάσημα msc. Ambr. mutat. Nec damno plane hanc lectionem. ἀνάσημα enim et παράσημα unum idemque sunt. Suidas, cum inter ἀνάσημα ἡλικίας καὶ ψυχῆς distinxisset, pergit, ἀνάσημα δὲ ψυχῆς τὸ πρὸς ἀρετὰς ἐπιτεταμένον ἢ σύντονον ἰδίωμα. γαῦρον uocatur hoc ἀνάσημα, nec epitheton istud hoc loco est in uitio. Idem de delphinibus, si cl. Io. Alberti Fabricii coniectura uera est, usurpatur Marcello Sidetae περὶ ἰχθύων fragmento, uersu XXXIX.

Καὶ γαυροὶ δελφίνες, αἰεὶ νάυτησιν ἐταῖροι.

Primo scribendum erat γαῦροι. Deinde non uideo, cur Morelli lectio γυροὶ reiiciatur. Ouidius lib. II. Metamorph.

- - Nec te super aequora curui

Tollere consuetas audent delphines in auras.

Propert. lib. III. Eleg. XV.

Curuaque Tyrrhenos delphinum corpora. --

Vnde et Φοιξαναχένης uocantur apud Aelianum in asmate Arionis. Vocem κατεξανάσησις in κατεξανείσασις msc. Ambr. uertit. Ego sane causam nondum uideo, cur κατεξανείσασις reponi nequeat, si inprimis Tollii mentem sequamur, et explicationem, quae omnino uera est. τὰ διὰ παντὸς εὐρίσκοντα ἢ πᾶσιν in paucis sane inuenies. Nec male Clemens Alexandrinus οὐ ποτε, ait, ἄρα ὀρεκτέον ἐστὶ τοῖς πολλοῖς ἀρεσκων. Sufficiunt quippe omnes sibi, omnibus nemmo, ut inquit Apollinaris Sidonius lib. VII. epist. IX. At

C

apud

apud Ciceronem haec inuertuntur, qui lib. I. Epist. ad fam. principio ita ad Lentulum praefatur, *Ego omni officio ac pietate erga te ceteris satisfacio omnibus, mihi ipse nunquam satisfacio.* Sectione IX. occurrit uox ἀδρόνηβολⓄ. Ea per η est scribenda in media syllaba, quanquam ἐπιβολὴν per iota scribamus. Consule EVstath. ad Iliad. Ⓞ. p. DCXI. de huius uocis orthographia. Praeter allata e Porphyrio, multo plura e ueteribus Grammaticis de hac uoce affert idem ad Od. B. p. ∞ CCCCXLIX. Namque ibi et Platonis et Xenophontis habentur exempla, notaturque, οὐ ποιητικὴν λέξις, ἀλλὰ Ἀττικὴν εἶναι κατὰ τοὺς παλαιούς, ἢ παρὰ τοῖς ὕστερον ἠμέληται. Adde etiam Suidam et Etymologicum magnum in ἐπήβολⓄ. Ἀδρόνη quid sit, docet Suidas, quando ἀδρότητα explicat per ὑψηλότητα. Post ταῦτ' ἀμφοῖς Tollius excidisse putat ἐνόμισεν. Ego, quum in msc. Ambr. inuenerim, ταῦτ' ἀμφοῖς, legerem lubentius, ut nihil excidisse credatur, ταῦτ' ἀμφοῖς. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα.

CAPVT IIII.

τὸ δωδεκῆτον cui opponatur. Hesiodi Ἀσπίς Ἡρακλέους. De Hesiodo sinistra iudicia. Τψηχέες ἵπποι. Homeri locorum aliquot uaria scriptura. Homerus an ἀδρⓄ. Περί τῶν ἀθέων. Diagoras Melius, non, Milesius. EVstathius correctus. Mors miseriae malorumque portus. ΤοπⓄ τεχνικῶς sumtus. Καὶ τὰ λοιπὰ in Longino saepius desideratur. Διότις aliquando dicitur ἀντίφρασις. Tollius notatur. Ἀτὰρ et ἀντάρ in usu sunt prosa usis scriptoribus. Deuarius notatur. Σωματίου de corpore plurium librorum. Ἀπακμῆ. Διὸς ἐνύπνια. ἘγνέφαιⓄ uetustissimis Graecis usurpata uox, Homero, EVripidi, Aristophani. Apollodorus Gr notatur, et T. Faber. Longinus correctus passim et emendatus.

Pergit

Pergit Longinus de sensuum altitudine sectione IX. differere. In ea τὸ δωρητὸν uocat donum naturae, nempe quia *grande profecto in nobis donum natura ipsa est*, ut Bernhardus inquit, opponitque illud τῷ κτητῷ, hoc est, arte acquisitis. At a Tragico ueteri apud Suidam in uoce, δωρητὸν, opponitur τῷ αἰτητῷ. Operarum uitium est, κατ' ὄσον, pro, κατ' ὅσον. Ante uoces, τίνα φήσει τις τρόπου, Manutius lacunam in msc. Bessarionis, quo usus est, asterisco apposito notatam fuisse innuit. Pro ἐν Νευία msc. Ambr. ἐν τῇ Νευία legit. Locus est Iliad. Δ. uers. DLXI. Post ὡς ἔχειν in eodem msc. uox δὲ abest, et abesse saluo Hellenismo potest. Deinde post uerba, Ἐγὼ μὲν ἠκέσθην, in margine msc. Ambr. leguntur haec uerba, Ἐνταῦθα ἐλλείπει πολὺ, περὶ τρία Φύλλα. Paulo ante κατὰ τὸ εἰκὸς expone, ut uerisimile est. De carmine Hesiodi, quod Ἀσπὶς Ἡρακλέους hodie inscribitur, Q. Septimius Florens Christianus ad Aristophanis Irenem, p. DCLVII. iudicat, quod pars τῶν ἠοιῶν μεγάλων fuerit. Ei adstipulantur hodie uiri eruditi. De Hesiodo ipso, Poeta certe aureo, et ad uerbum, uti Romae olim fieri solebat, ediscendo inique factis iudicat Ph. Caroli, uir quidem doctus, sed sibi non factis constans, qui ad AGellii lib. et cap. IX. noct. Art. Hesiodi uniuersa opera ne cum uno quidem uersu Georgicorum Virgilii comparanda esse edicit. Haut paulo mitius C. Barthius ad Claud. lib. I. uers. XXIX, in Rufin. p. 60 XCVI. Hesiodi Theogonia futiliorem et ineptiorem librum nullam habuisse unquam aetatem censuit. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἰσοόμεν. Paulo post in msc. Ambr. ο δὲ πως μεγεθύνει, legitur. Manutius edidit, ο δὲ ὑπερμεγεθύνει. Vulgatam lectionem tamen non cenfeo esse mutandam. In Homeri loco non ὑφαύχωνες ἵπποι uocantur in uulgatis Homeri

edd. Iliad. E. uers. DCCLXXII. Sed, ut etiam msc. Ambr. legit, ὑψηχέες. Suidas, ΓΥΗΧΗC, ὑψαύχην, κ, ὑψηχέες Ἴπποι. Sunt autem ὑψηχέες Ἴπποι, ὧν ὑψοῦ ὁ ἦχος ἦκει τῶν ποδῶν. Virgilius diuine uertit AEn. IIX. uers. DXCVI.

Quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum.

In infrequenti Homeri loco ex Iliad. φ. uers. ccclxxxix. defumto, ἀμφὶ δὲ σάλπιγγεν, in uulgatis eius codd. legitur. Laudat eundem etiam Plinius lib. IX. epist. XXVI. ubi eadem scriptura. Tertius locus Homeri est ex Iliad. γ. uers. LXI. In edd. Homeri pro, μή οἱ ἔπειτα, legitur, μή οἱ ὑπερθε. Πάντ' ἅμα pro πάνθ' ἅμα uitium operarum est. Pro πλὴν εἰ μὴ msc. Ambr. πλὴν ἄλλως εἰ μὴ, et Manutius rectius, πλὴν ἀλλ' εἰ μὴ, legit. Postea parum abest, quin Longinus Homerum uocauerit atheum. Athei qui sint, Suidas docet. *Olim Christiani omnes conuicio gentilium infausi et athei sunt nominati*, ut ait Arnobius lib. I. aduersus gentes, p. CXXXIIX. ed. Barr. Etiam ex ipsis gentilibus quidam hoc nomine sunt infantes. De Critia Rhetore atheo Lucianus περὶ θυσιῶν, de Protagora Suidas, de aliis alii egerunt. Homerum excusat EVstathius ad Od. γ. p. ∞ CCCCLXXIII. ubi ait, Εἰ δὲ δεσιδαίμων ἐνταῦθα δὲ κ' ὄλως ἐν τοῖς τοιούτοις ὁ ποιητής, κατὰ μυζιαχοῦ φαίνεται, ἡμῶς νοητέον, ὅτι ἐνθύμιον ἔχει θείας δυνάμεως, ὃ δηλοῖ ἀριδιήλως ἐν τῷ, -- Παντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἀνθρώποι. Εἰ δὲ ἐν τοῖς ὑπερον ἄθεοι ἀπέβησαν Διαγόρας ὁ Μιλήσιος, κ' ΕΓήμερος ὁ Μεσσήνιος, κ' Διογένης ὁ Φρύξ, κ' Ἴππων, κ' Cωσίας, κ' Επύκουρος, διδόντων ἐυθύνας, ὅποιας οὐκ ἀν' ἀλωτὸς εἶη Ομηρος. Mendum librariorum est in his uerbis. Scribendum enim est, Διαγόρας ὁ Μήλιος, non, ὁ Μιλήσιος, quanquam etiam Diagoras Milesius, quasi ab Homero citatus esset, in *indice SCRIPTORVM ab EVstathio in commentariis ad Homerum*

merum ALLEGATORVM, bibliothecae Graecae Fabricii inserto, legatur. Ita, ut emendauimus, scripsisse EVstathium, quis melius probabit, quam ipse EVstathius, qui ad Diónysium Afrum uers. DXXX. p. LXXXIIX. Rob. Steph. εκδόσεως, ita scribit, ἄλλοι δὲ κυκλάδα τὴν Μῆλον Φασίν, ὁμώνυμον ἔχουσαν πόλιν, ὅθεν ἦν Διαγόρας ὁ Μήλιος, ὁ ἐπ' ἀσσεβεία κωμωδούμενος. Κωμωδούμενος uocat Diagoram EVstathius, quia de eo Aristophanes ορν.

Τῆς δὲ μὲν τοι θημέρα μάλισ' ἐπαναγορεύεται,
 Ἦν ἀποκτείνῃ τις ἡμῶν Διαγόραν τὸν Μήλιον
 λαμβάνει τάλαντον. — καὶ ἐξῆς.

Nisi alter fuisset EVstathii locus, plane et ego eum uitiosis Plutarchi codd. usum esse asseuerarem. Nam in eis *De placitis Philosoph.* lib. I. cap. VII. etiam scribitur, Διαγόρας ὁ Μιλήσιος. Emendauit Plutarchum, et, qui eundem errauerant errorem, EVsebius et Theodoritum, uir cl. Richard. Bentleius ad Callimachi fragment. p. CCCXL. Valerius Maximus lib. et cap. I. ait, *Diagoram Philosophum Atheniensis* ideo tantum *pepulisse, quia scribere ausus fuerat, primum ignorare se, an DI essent, deinde, si sint, quales sint.* Melium uocauit Diagoram etiam Cicero lib. I. de N. D. principio. Plus de eo dixerunt idem lib. III. de N. D. fine, Athenagoras in apologetico, Aelianus lib. II. ποικίλ. ἰσορίας, Suidas, et Hesychius Illustris. De EVhemero Messenio satis dixit Angelus Politianus cap. XXXV. Miscell. Hi tamen et ipsi, reliquique, disputatur an athei sint uocandi, ut uidere est e Clement. Alexandr. protreptic. ad gentes p. XV. ed. Morell. et M. Anton. Murreti uar. lect. lib. X. cap. XVII. Deinde mors Longino uocatur λιμὴν κακῶν. Male enim msc. Ambr. καλῶν legit, quum *a malis mors abducatur, non a bonis*, ut Cicero ait. Sic in senario prouerbiali

C 3

λιμὴν

λίμνη ἀτυχίας ἐστὶν ἀνθρώποις τέχνη.

Apud Suidam in θάνατος mors eodem sensu uocatur κακῶν ἀπόθεσις. *Finem miseriae eam uocat Cicero lib. I. Tuscul. et metam, quo omnes tendimus properamusque, Ouidius. Seneca plane eleganter, Ut felicius est, quem uentus acrior cito in portum pertulit, quam, quem uenti segnes delassarunt: ita fortunatior est, quem festina mors statim his uitae malis eximit.* In Longino mox legitur ὁ τύπος. Rectius autem scribitur ὁ τόπος, quem admodum etiam Manutius edidit, consentitque msc. Ambr. Nempe τόπος iuxta Suidam dicitur etiam ἡ ἐκείνου λόγου περιόδος. Qui Graecos Grammaticos legit, uerbis hisce fidem non detrahet. Post uerba, καὶ ὅλη, msc. Ambr. et Manutius addunt hunc uersum,

καὶ κορυφαί, τρώων τε πόλις, ἣ νῆες ἀχαιῶν.

Deest tamen et ipse in uulgatis Homeri edd. Pro πέτοντο male in msc. Ambr. πέτωντο habetur. In Homeri edd. est, τοὶ δ' ἐπέτοντο. Ceterum post haec uerba apponendum erat, καὶ τὰ ἐξῆς, si id Dionysio nostro semper moris esset, cum sensus non est integer. Nec facit idem Plinius lib. IX. epist. XXVI. Demosthenis locum adducens. Hoc tamen te, lector, nescire uolo, in Longini msc. Ambr. ubi id desiderabatur, spatium aliquot litterarum uacuum post ultima fere uerba aduerti, quod id subindicabat. Ante uerba, βῆ δ' ἐλάαν, male Manutius copulam omisit. Sequitur iam Longini de Mose iudicium, quem uocat οὐ τυχόντα τινα ἀνδρα, hoc est, *inprimis egregium uirum.* Figura est λιτότης, siue, ut ueteribus quoque dicta fuit, ἀντίθεσις. Scholia ad Apollon. lib. I. Argonaut. uers. XLV. τὸ δὲ οὐ δῆρον ἀντὶ τοῦ ταχιστα. ὁ τρόπος ἀντίθεσις. Porro de eo dicit Longinus, ὅτι τὴν τοῦ δείου δύναμιν

δύναμιν κατὰ τὴν ἀξίαν ἐγνώρισε καὶ ἐφηνεν. In msc. Ambr.
 ἐχώρησε satis quidem recte legitur: Neque tamen ego le-
 ctionem damnem uulgatam, siue eam uertamus, ἀγνο-
 υίit, siue, *notam (potentiam scilicet Numinis) fecit*. Sane
 ὁ ἄν ipse ad Mosen Exod. VI. mem. III. ὠφθην, inquit, πρὸς
 Ἀβραάμ, καὶ Ἰσαὰκ, καὶ Ἰακώβ, Θεὸς ἂν αὐτῶν, καὶ τὸ ὄνομα ΚΥΡΙΟΣ
 οὐκ ἐδήλωσα αὐτοῖς. Synonyma sunt ἐγνώρισα καὶ ἐδήλωσα.
 Ipsa Mosis uerba posteriora κατ' ἐννοιαν adduxit Longi-
 nus. Vide Genes. I. uers. IX. et X. Si coniectura me non
 fallit, Longinus fortasse non tam septuaginta seniores le-
 git, quam hoc exemplum e Caecilio Rhetore, qui τὴν δό-
 ξαν Ἰουδαίων σοφὸς τὰ Ἑλληνικά uocatur a Suida, mutuatus
 est. Quod si Hebraice doctus fuisset Longinus, maiesta-
 temque linguae sanctae innatam percepisset, maiori for-
 tasse adhuc admiratione haec Mosis uerba fuisset prose-
 quaturus. Paulo post msc. Ambr. legit, *Ἐν ἔτι τοῦ ποιη-
 τοῦ*, unde sane liquet, κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων in sequentibus
 scribi oportere. Νύξ ἀπειρὸς quae in uulgatis codd. uo-
 catur, in msc. Ambr. est ἀπορὸς. Tollius quando Fr. Por-
 tum ita legere ait, solitum facit. Nam ubi γρ. margini
 ille adscripsit, Tollius emendationes has esse ipsius Porti
 autumat, quum sint uariae tantum lectiones, quae ine-
 ptas etiam interdum non excludunt. Sed hoc monuisse
 sufficiat. Mox συνεμπνῆ τοῖς ἀγῶσι scriberet Technicus.
Ἐν τάφῳ in msc. Ambr. paulo post legitur. Τροκατιῶν
 usurpat Longinus ἀτάξ. Matthaeus Deuarius, is, qui ac-
 curatum in Eustathii παραβολὰς indicem conscripsit, in
 libro *De Graecis particulis* ΑΤΤΑΡ mere poëticum, ΑΤΑΡ
 uero Atticis aliquando usurpatum asserit. Falso. Nam
 τὸ ΑΤΤΑΡ extat etiam in Dione Chrysostomo, Orat. VII. p.
 C. τὸ ΑΤΑΡ uero usurpant LXX. seniores Iob. VI. commat.
 XXI.

XXI. Paulo post Homeri libros Longinus uocauit *σωμάτιον*. *σωμάτιον* enim est opus plurium librorum, qui uno corpore comprehenduntur. Optime hac de re disseruit Cl. Salmasius in exercitationum Plinianarum limine. Notum est et illud Poetae,

-- *Sacri lacerum collegit corpus Homeri.*

Inmo *σωμάτιον* Graecis etiam membrana est, et codex. Glossae: *Μεμβράνα*, *διφθέρα*, *σωμάτια*. Aliae glossae, *διφθέρα*, τὸ βιβλίον, *membranum*, *codex*. Pro, οὐ τὸ ἀγχιζοφον, recte legitur a Manutio, οὐδὲ τὸ ἀγχιζοφον. Deinde rescribendum est e msc. Ambr. καὶ ταῖς ἐν τῆς ἀληθείας. Τὰ ἴδια τέγματα reformatum est in msc. eodem in τὰδια μέτρα; Sed, si duo priora uocabula ἐν ἐνὶ μέρει λόγου sunt legenda, ἡ τέχνη requirit τὰδια. Ante uerba, ἵνα δέξωμαι, Manutius interiecit, ὡς ἔφην, deindeque legit, ἵνα δέξωμαι. Nec aliter interpretes legit. *ἀπακμή* quid sit, non docent Lexicographi, quemadmodum alia quoque multa. Pro, Δέχ' ἡμέρας, msc. Ambr. legit, Δέχ' ἡμέρας, quod est usitatus. Διὸς ἐνύπνια *magnifica somnia* uocantur *παροϊμακῶς*, quibus opponi possunt *ορέσειοι ὄνειροι*, de quibus Paroemiographi. Sic Διὸς ἐγκέφαλον, *cerebrum Iouis*, non tantum antiqui uocarunt *scarum*, quod Ennius fecit, sed omnes etiam lauitias. At Apollodorus apud Athenaeum quid uoluit, quando antiquos a uoce ἐγκέφαλῳ abstinuisset? Homerus *Iliad. P. uers. CCCXCVII.*

Ἐγκέφαλῳ δὲ παρ' αὐτὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς
Αἱματόεις. - -

At, inquit, saltim EVripides dictionem refugit. Neque hoc uerum est. Is. Casaubonus ex Theseo, fabula EVripidis deperdita, contrarium probat per fragmentum in scholiis Comici inueniendum, lib. II. cap. XXIII. Animadu-

ad

ad Athenaeum. Néc fragmentis opus est. Habemus adhuc Cyclopem, tragoediam sine dubio EVripidis. In ea uers. CCCXCIX. ita legitur,

Παίων πρὸς ὄξυν γ' ὄνυχα πετραίου λίθου,
ἐγνέφαλον ἐξ ἔρρανε.

Aristophanes βατραχ.

Ἄλλ' ἀπολέσσαιμ' ἂν ἐγνεφάλου θείω δῖω.

Sunt tamen, qui adhuc Apollodorum excusant, distinguendaque tempora esse uolunt, ut fecit T. Faber ad *Scaligerana prima*. At ego, quum Homerus hac uoce iam usus sit, quo priorem scriptorem e Graecis habemus neminem, iudicium in iis plane desidero.

CAPVT V.

Sapphus Ode. Eius correctores et interpretes potissimi. Eadem emendata. Eoi an pro μοι possit usurpari, disquiritur. Lapsus forte Apollonii Dyscoli. Eiusdem Grammatica. Hesychius correctus. γάρμια qua dialecto a principio abundet. Coûs Doricum, σῆς AEolicum, pro σοῦ. Eiusque an Atticis usurpetur. Tollius reprehensus. Φωνῆς ἐπίτοξις. Plutarchus forte emendatus. Alia Anacreontis Ode e Dione Prusaensi emendata et Latino metro inclusa. Aduersatiua δὲ apostrophum ab initio uersus patitur. Αλογιῶ. Κάσται. Αριμασί. Manutius notatur. Καὶ τὰ ἐξῆς aliquando in Longino deest: Sed non semper. Αρσιῶδη. Variæ lectiões in Longino notatae, allataeque eius aliquammultae emendationes.

Sub initium segmenti X. legitur in msc. Ambr. ἔτρεον ἔχοιμεν, quod plane rectum est. Verba illa, τὸ μὲν γὰρ τῇ ἐκλογῇ τῶν λημμάτων τὸν ἀκροατὴν, τὸ δὲ τῇ κ. λ. ita leguntur in cod. Ambr. ὁ μὲν γὰρ τῇ ἐκλογῇ τὸν ἀκροατὴν τῶν λημμάτων, ὁ δὲ κ. ἐξῆς. Codex Regius, notante Tollio, pro τῇ ἀκροατῇ legit τῶν ἀκροατῶν. Non ergo inepte uide-

D

de-

detur legi posse, Ο μὲν γὰρ τῶν ἀκροατῶν τῇ ἐκλογῇ τῶν λημμάτων, ὁ δὲ τῇ πυκνώσει ἐκλελεγμένων ἐπάγεται. Distinguit, ut uides, Longinus, ἐκλογὴν λημμάτων α πυκνώσει ἐκλελεγμένων, aliosque auditorum eorum ἐκλογῇ, alios eorundem πυκνώσει delectari docet, tumque demum τὸ ὕψος orationi conciliari reputat, si duo illa inter se coniungantur. Sequitur iam Odarium Sapphus, cuius ultima pars perit, adeo usque lancinatum a correctoribus, ut in isto hodie ipsa se Sappho, si adesset, esset quaesitura. Emendauit iam olim istud Henricus Stephanus et Franciscus Robortellus libro capiteque I. emendat. Sed Robortellum, quod Mureti gloriam, qui idem ad Catullum praestiterat, in se transmouere uoluerit, male excipit Carol. Sigonius lib. I. cap. III. emendat. Leguntur et aliqua ad eius explicationem facientia apud Gul. Canterum lib. V. cap. XXVII. nou. lect. et Iacob. Loensem, Epiphyl. lib. IIX. cap. III. ut et If. Casaub. lection. Theocriticis, et alios. Isaacus Vossius ad Catullum in reliquos eius interpretes ὅλω μυκτῆρι, ut solet, utitur, dataque opera ostentare uideretur uoluisse, non tam se Sapphus carmen emendare, quam ΑΙΟΛΙΣΙ optime intelligere. Ipsum superare etiam conatur I. Tollius. Iam nobis etiam aliquid permittemus, quum norimus, ὅτι ἀγαθὴ καὶ μέλας μετ' ἄρτον. Initio statim contra omnium mss. fidem, φαίνεται Foi κῆν ὅσος θεῶσιν emendauit Vossius, Apollonii Grammatici auctoritate fretus, qui potuit tamen falli. Pro F AEolico enim, quod ad Athenaeum Casaubonus et Salmasius in epistolis satis docuerunt, AEoles, inprimisque Lacones, Cretenses et Pamphylii, etiam scribebant B. Iam notum est in uulgus, B et M in mss. uix a se posse secundum librariorum scripturam distingui. Potuit ergo esse, ut BOI uel FOI in mss. legerit Apollonius, quum MOI legendum

dum esset. At uero talem errorem tanto tribuamus Grammatico? Immo uero homo fuit, idemque Apollonius, qui etiam articulum uocauit τὸ δ', quod uocatiuis praepone-
 re solemus casibus, quum sit aduerbium. Deinde neque rationem uideo, quare AEolibus in unica hac uoce M in F sit commutatum. Si qua tamen est, cur non etiam audet in accusandi casu Fe pro me scribere Vossius? Porro confusio inde extaret. Nam pro οὐ et οἱ, quomodo aliter, quam Fōū et Fōī AEoles scripserunt credamus? Νέσσο-
 γα δὲ Φου παιδός -- citat nescio quo e Poeta Priscianus lib. I. qui late de AEolico digamma agens huius rei non meminit. Cyprii, ut Hesychius ait, γῶ pro οὐ scribunt. Sed mendum est in Hesychio. Fōis enim scribendum esse, alia ibidem uitiosa, qualia γῶν, γῶς, et similia, quae in Fōū et Fῶς mutanda sunt, satis comprobant. At, inquirunt, etiam uocum initio tamen praefigebatur tertia olim littera, ut γέντο et γδούπ. apud Eustathium ad Odyss. M. p. ∞ DCCCXXII. et apud eundem ad Odyss. X. p. ∞ DCCCCXXVI. γῶν pro ῥῆος euincunt. Verum, ut illi non demonstrare possunt, quod AEolica omnino dialectus intelligenda sit, quum Homeri interpretis ita dici κατὰ τινα γλώτταν, uel κατὰ τὴν τῶν Ἡπειρωτῶν διάλεκτον dicat: ita eodem modo legendum esse apud Hesychium iam ante monuit, ne quid dissimulem, Angelus Caninius. Sane quidem fatendum est, librari-
 orum uitia, ut Casaubonus olim iam obseruauit, hodieque in Pindaro, Theocrito, aliisque minus uulgo nota dialecto usis scriptoribus reperiri. Nihilominus idem non ausus fuit in Pindaro, τὰ κέ τις ἀνώυμων γῆς κ.τ. λ. quum tamen ita laudarent Pindari locum Grammatici, pro uulgato, τί κέ τις, rescribere. Opponunt denuo, esse tamen hoc Αἰολικώτατον. Finge, ita rem se habere, quod nunquam

quam tamen concedo: Cur uero nec Vossius, nec Tullius, scribunt etiam ἰσδάνη pro ἰζάνει, uti ὕσδιον pro ὄζων alibi legitur, quum ἰζάνει non satis sit AEolicum, neque Αἰολικώτατον sit, spiritum densum sub emendatione huius carminis aliquando retinere, aliquando uero reuicere? Denique ratio nulla est, cur libris miss. omnibus diutius resistamus, nisi, quod Apollonius hunc locum non aliter citauerit in Grammatica sua. Grammatica illa nondum edita extat in bibliotheca Galliarum Regia, euoluitque eam etiam Ez. Spanhemius, ut suspicamur ex obseruat. in Callimach. p. DCCXXIII. Operae nunc precium esset, ipsam ad manus esse. Sed dicam iam, donec eam nanciscamur, quod sentio: AVt fallitur Apollonius, si FOI pro MOI dici a Sappho asseuerat, aut putauit pro OI accipiendam esse dictionem, ut sensus sit, *Merito ille sibi in coelum uidetur abire, qui tibi praesenti adest, ut ego.* Hanc interim lectionem, etsi fortasse ferri posset, refutauit Catullus, quando interpretatur,

Ille MI par esse Deo uidetur.

κῆν in msc. Ambr. recte se habet κατὰ μὲν τὴν διέλεκτον. Sequenti uersu, Εμμένων ἤζως τις, in eodem legitur. Sed consulae inter sese sunt dictiones. Stephanus, Εμμεν ἀνήγ, ὄζεις, legit. Ez. Spanhemius ad Callim. p. DXCII. e ueteri codice Vossii, emendationeque eiusdem, Εμμεν ὠνήγ, ὄζεις, rescripsit. AEolismus, qui tonum retrahit, denfoque spiritu caret, ὠνήγ potius requirit. *Εναντίον τοι* legit Stephanus. Αδυφώνου σέυ Manutius edidit. Msc. Ambr. corrupte, Αδυφων. σάϊς. Stephanus, Αδυφωνούσαις. Nisi ἀδυφωμένους Tollii recta est lectio, possit fortasse non incommode etiam legi, Αδυφώνω σεῦς. Σεῦς Αἰολιστῆ pro σοῦς, quomodo dixerunt pro σοῦ Doros. AVctor est Priscianus,

nus, qui lib. XIII. ita pergit, *Apud Graecos ἐμοῦ et ἐμοῦς Dorice, σοῦ et σοῦς, οὐ et οὐς dici solet.* In secundae strophae initio msc. Ambr. καὶ γελαῖς legit. Vossius mauult καὶ γελαῖς, fatis quidem AEolice, sed syntaxis non concordat: nisi et hic fortasse nobis syntaxin aliquam AEolicam fingamus. Dicam ergo, quod res est, legendum uidelicet esse, καγγελαῖς ἡμερόεν, ut καγγόνου pro κατὰ γόνου Poetae dixerunt. Aliter nec Catullum legisse uersio eius fatis probat. Pro, τό μοι τάν, msc. Ambr. τό μοι ἐμάν legit. Recte Tollius μῆμιν emendauit; non item recte Atticos ἔμεγε affirmat usurpare. Priscianus lib. XII. *de figura pronominum, Et hoc quoque sciendum, inquit, quod ad Graecorum imitationem id facimus, ut inueniantur quidam casus admittentes compositionem, uel adiectionem, alii uero abnegent. Solent enim apud illos Attici ἔγωγς et ἐμοιγε per duos casus, id est, nominatiuum et datiuum dicere, quae παραγωγή per alios casus non inuenitur.* Quid ergo? Sciendum est Atticos non ἐμεγε, sed ἐμέ γε duabus uocibus dixisse, ut patet e Sophocl. Electr. uers. CXLIX. Sed haec mittamus. Porro in msc. Ambr. est, ὡς γὰρ σ' εἶδα, βροχέας με Φώνας οὐδὲν ἔτ' εἶπαι. Ut T. Faber in epistolis se emendasse hunc locum gloriatur, ita expresse legitur in Manutii editione, ὡς ἴδον σ', ὡς βρόγχον καὶ ἐξῆς. Catulli interpretatio suadet, ut legamus, ὡς γὰρ εἶδα σε, βροχέας με Φώνας οὐδὲν ἔτ' εἶπαι. Tertia strophæ incipit, Ἀλλὰ καί μιν γλώσσ' ἔαγ', ἀνθ' ἃς λεπτόν ἄττιμα καὶ ἐξῆς. Vossii lectio non est contemnenda, meliusque Catulli uersioni respondet: Sed Plutarchi auctoritas non erat negligenda. Vide G. Canter. nou. lect. l. c. Linguae torporem Φωνῆς ἐπίχρῃσι uocat in Demetrio idem Plutarchus. Idem in Ἐρωτικῷ, Ἡ καλὴ σαπφῶ λέγει, τῆς ἐρωμένης ἐπιφανείσης τὴν

τε Φωνὴν ἴχεσθαι, ἢ Φέγγεσθαι τὸ σῶμα. Mallet in Plutarcho legere, τὴν τε Φωνὴν ἐπιχέσθαι. In eo Vossium non sequor, quod τὴν ΔΕ apostrophatam fini adiunxerit lineae, quae erat a principio apponenda. Sic enim factum uides apud Pindarum passim, et apud Sophoclem quoque οἰδίπ. ἐπὶ Κολων. uers. XVIII. Erratum idem habetur in Odario Anacreontis, quod extat apud Dionem Chrysostomum Orat. II. plane inemendatum, quodque, ut legendum istud censemus, cum interpretatione nostra apponemus:

Ωΐναξ, ὦ δαμάλης ἔρωσ,
καὶ νύμφαι κυανώπιδες,
Παρφορέη δ' Ἀφροδίτη
συμπαιζουσ' ἐπισυτρέφον-
θ' ὑψηλῶν κορυφᾶς ὄρεων.
* * *

Γουνοῦμά σε. Cύ δ' ἐμμενῆς
ἔλθ' ἡμῖν, κεχαρισμένης
δ' εὐχαλῆς ἐπακούειν,
Κλυβούλω δ' ἀγαθὸς γενοῦ
σύμβουλος, τὸν ἐμὸν δ' ἔρω-
τ' ὀτρύνειν ἐδέχεσθαι.

O Rex, quem bouis est amor,
Quicum Naiades improbae,
Et tota aurea Cypris,
Quamuis edita conglobes
Altorum iuga montium,
Nunquam ludere cessant.

Adoro. Huc ades, o, mihi
Laelus, aureque non graui
Supplicis bibe uota,
Cleubulo bene consulens,
Sibi dum male consulit,
Ne me spernat amantem.

Versus sunt Glyconici, quorum tres stropham constituunt, ut adeo post quintum, τὴν δ' αἰχλὺν νεφέλαων, uel simile quid, excidisse arbitrer. Per δαμάλης ἔρωτα non intellige cum Fed. Morello et Lilio Gregorio Gyrardo *amore omnibus dominantem*, sed potius EΥΡΩPAM in bouem a Ioue commutatam, cuius amor eum exedisse a Graecis Poetis dicitur. Παρφορέη trisyllabum et ὄρεων dissyllabum per συνίησιw sunt. Reliqua fere per se sunt clara. Causas enim correctionum nostrarum, si quis contulerit cum Morelliana editione hosce uersus, facile poterit

rit

rit comminisci qui sensum habet communem, ὅπερ δὲ δὴ σπασιόν ἐστὶ. Nos reuertimur e diuerticulo ad Sapphus carmen, ubi sub finem III. strophae msc. Ambr. ἀκουέ agnoscit, deleta ultima uoce. Ego aliquando putabam ἀκουαί posse recte legi, uel potius, ἀκουάφι. In eodem recte legitur, ὀππάτσει, nec non, πᾶσαν ἄγρει χλωροτέρα, itemque, τεθνάειν δ' ὀλίγα πιδεύσῃ, nisi ultimum tamen nimis durum, quemadmodum sane mihi, uideatur. Vox ἄπνους in eodem msc. deest. Deinde, ἐπὶ κ' πένητα, male habetur in eodem. Ceterum post haec uerba aut satis magna ῥῆσις Odae istius excidit, aut more Longini consueto τὸ ΚΑΙ ΤΑ ΕΞΗC ὑπονοητέον. Iam ad Longinum ipsum nos accingimus. Statim autem post finem huius carminis, ὃρ θαυμάζοις, recte in msc. Ambr. habetur. Pro ἀλογισεῖ T. Faber in omnibus libris ἀλογοςεῖ scriptum se reperisse restatus est, quod et ipse ei accredo. Nam Manutianam editionem non uidit, quae plane ἀλογισεῖ legit. ἀλογισεῖ est Latinis, *Fugit me ratio*. Eadem καέται scribit pro edito καίεται. Neque haec lectio quoque damnanda erat a librariis, quum utraque forma Atticis usitata sit scriptoribus. Deinde in msc. Ambr. πάντα μὲν τοιαῦτα, legitur, et in Manutiana editione paulo post, ἐπὶ τὸν τῶν χειμῶνων τρόπον. Non ita multo post meminit Longinus auctoris Arimaspeorum. Arimaspi unocula gens erat, ut Solinus ait. De iis uide, quae protulit M. Antonius Muretus lib. XII. cap. VIII. uariar. lect. Pro ἀπὸ χθονός Manutius in sphalmatis typographicis legendum censet ἀπο χθονός, quod non capio. Porro in msc. Ambr. est, παντὶ εἴμαι δῆλον, ὡς πλεονάνθους τὰ λεγόμενα ἔχει ἠδέως. Recte Tollius ante ultimam uocem distinxit, eamque in ἠ δέσ reformauit. Haut paulo post Manutius legit, ο δὲ ποιητὴς οὐκ εἰς ἀπαξ κ. τ. λ. In msc.

msc. Ambr. Ἐσπέρα μὲν ἦν, incipit Demosthenis locus: Sed τὸ αἰτιατικὸν μόριον, quod ibi abest, in ipso Demosthene legitur. Post Φησὶν iterum subintellige, ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΙΠΑ. Mos enim est Longino, ista uerba non semper addere. Dixi, *Non semper*. Nam aliquando id facit, ut e p. CXLVI. uidere est. Mox occurrit aduerbium ἀριστίνδην, de quo Moschopulus περὶ ἁρξῶν ita, ἀριστίνδην ἐκλέγει, ὅτε κατὰ τοὺς ἀρίστους ποιῆται τὴν ἐκλογὴν. Reliqua de eo aduerbio dixerunt alii, interque eos inprimis Fr. Vigerus. In fine huius sectionis pro συνοικοδομούμενα msc. Ambr. συνοικονομούμενα legit. Si retineatur haec lectio, participium illud ἐνεργητικῶς erit capiendum. Ceterum totus hic locus ita fortasse e coniectura est constituendus, λυμαίνονται γὰρ λαῖτα τὸ ὄλον, ὡς ἀνεψήγματα, ἀ εἰς ἀραιώματα ἐμποιοῦνται μεγέθη συνοικοδομούμενα, τῇ πρὸς ἀλλήλα χέσει συντετερισμένα, δηλονότι λυμαίνονται. Ψήγματα μεγέθη συνοικοδομούμενα sunt ramenta, quae, immissa in rimas, magnifica simul aedificia quasi substruunt atque constituunt.

CAPVT VI.

Ἀρετὴ Rhetorum. Amplificare eloquentiae summa laus. Demosthenes, deque eius patre. M. Mantua Benauidius notatur. Dio Chrysostomus correctus. Tollii soloecismus. Voces, τύπⓄ, τόπⓄ, τῶαⓄ, a librariis confunduntur. Coniuuium. Huic respondet Graecorum ἐυζωῖα apud Pin-darum. Viuere Romanorum Epicuri de grege porcorum, quid. Τεράπεζα. Lacuna in Longino primum animaduersa. ΤύπⓄ de moribus. ἈξιωματώτατⓄ an relictum. Φαντασία quid. Ω μᾶτερ. EVripidis lectio defensa. EVmenides. Σεμναὶ σεαί. Voces αὐτοῦ et αὐτοῦ confunduntur. Homeri lectio correctā. Eē non ἔς scribendum. Σεῖρ, σείριος, τείρεα. Alexandri et Cassandri idem Lycophronis drama. Φίλιπποι Τεῶες

Τῶς ἢ θεῶς. Φόβῳ. Non suauē cum aliis desipere.
 • Longinus sapius correctus.

Accedimus ad sectionem XI, ubi in principio statim
 msc. Ambr. legit, *ὁ σύνδεσμός ἐστι τοῖς προσηκουμένοις ἡ ἀρετὴ, ἢν ἢ καλοῦσιν αὐξήσω.* Quid huic lectioni faciendum sit, non liquet. Nam uulgata mihi uidetur praestare, nisi fortasse *ἐξόχος amplificatio* Rhetoribus *ἀρετὴ* dicta sit. Sane Quintilianus *uim oratoris omnem in augendo minuendo que consistere* lib. IIX. cap. III. inquit. asserit. Non aliter iudicat Cicero lib. III. de oratore, ubi ait, *Summa laus eloquentiae est AMPLIFICARE rem ornando, quod ualet non solum ad augendum aliquid, et tollendum altius dicendo, sed etiam ad extenuandum atque abiiciendum.* Aliquot interiectis lineis legendum est, *ὅτου περὶ ἀν.* non, ut operae peccauerunt, *ὅτου παρ' ἀν.* Loco, *τῶν ἀρετῶν εἰρημένον*, Manutius *ἐνικῶς* edidit, *τοῦ ἀρετῶν εἰρημένου.* In fine plane Manutius, et msc. Ambr. *τῆς σαφηνείας αὐτῆς ἕνεκα* legunt. Pro *αὐτῆς* tamē ego uocem *αὐθις* substituendam esse conicerem. Sectionis XII. initio pro, *ἐμοί γ' οὐκ ἀρετῶς*, reponē, quemadmodum Manutius etiam et msc. Ambr. legunt, *ἐμοί γ' οὐκ ἀρετῶς.* Rationem e Prisciano petitam e praecedenti capite potes cognoscere. *Διδ' ἐκεῖνο* pro *διόπερ ἐκεῖνο* msc. Ambr. legit. Deinde idem *τὸ κατασκευασμένον* pro *τὸ κατασκευαζόμενον* agnoscit. Ante lacunam uox *ἀποδέκνυσιν* in eodem msc. Ambr. ultimis duabus syllabis est truncata. Desunt autem in eo IIII. tantum lineae, ut ex punctulis et spatio uacuo perspicue apparet. Sub initium Ciceronis cum Demosthene comparationis, *καὶ ἡμῖν, ὡς ἐλλήσω*, in msc. Ambr. legitur, conditione absque *συντάξεως* iactura reiecta. De Demosthene, quem falso *μακροποιοῦ ὕδον* uulgo uocant, ut Ioannes Brodaeus lib. III. cap.

E

cap.

cap. XXVI. miscell. notavit, falsiusque M. Mantua Benauidius lib. IX. cap. XII. Polymath. *cultellarii*, nomine *Machaeropii*, *filium fuisse* docet, quemque, ut *parum uirum* AGellius lib. I. cap. V. ad eumque Ph. Caroli notarunt, multi multa dixerunt. De eo aliter aliquantum, quam Longinus, sensit Dio Chrysofostomus orat. *περὶ λόγου ἀσκήσεως*, ubi uocat *δημοδένην δυνάμει τε ἀπαγγελίας, καὶ δεινότητι διανοίας, καὶ ΠΑΗΘΕΙ ΛΟΓΩΝ πάντας τοὺς ῥήτορας ὑπερβεβλημένα*. Ita enim locus legendus est. Ad exemplum Longini Rhenanus Rapinus, Gallus, Demosthenis cum Cicerone comparationem instituit, quae, ut a quouis oratoriae artis studioso legatur, inprimis digna est. Paulo post strabiliginem commisit Tollius, quando emendasse se gloriatur uulgatam lectionem, *διὰ τὸ μετὰ βίας ἕνασαι οἶον καίων τε καὶ διασπάζων*, in, *διὰ τὸ μετὰ βίας ἕνασαι οἶον καίων τε διασπάζων*. Quis enim Graecus *διὰ τὸ καίων τε καὶ διασπάζων* dicat, dixeritue, equidem me nescire profiteor. Deinde, *καὶ διακληρούμενον ἄλλοι ἄλλοίως* in msc. Ambr. legitur. Repetitio copulae, quum *πολυσύνητον χῆμα* efficiat, non erat repudianda. Neque *ἄλλοι ἄλλοίως* a genio Graecae linguae abit. Sectione XIII. pro, *κέρματι τινι*, in msc. Ambr. legitur, *τοιούτω τινι χήματι*. Iam, si uox *χήματι* non est ex altera *χήματι*, quae in aliis codd. habetur, enata, facile mihi persuadeo, *χήματι* primam fuisse lectionem. Postea legitur, *τὸν τύπον οὐκ ἀγνοῖς*, quum tamen plane duae priores uoces e textu eiiciendae sint. Non tantum uoces *τύπ* et *τόπ* inter se a librariis sunt inuicem commutatae, sed etiam tertia, *τέπ*. Vide τὸν πᾶν ad Athen. lib. III. cap. II. animaduers. In ipso Platonis loco uox *ἑνωχία* inuenitur, quae *παρὰ τὸ ἑνωχίαν* Athenaeo deriuatur. Dure satis de Graecis iudicat Cicero

Cicero in *De senectute*, quando inquit, *Maiores nostri acubationem epularem amicorum, quia uitae coniunctionem haberet, conuiuium nominarunt, melius, quam Graeci, qui idem hoc tum comporationem, tum concaenationem uocant.* At *εὐωχία*, si non plane Latinorum *conuiuio* respondere uideatur, responderet sane, et superat, uox *εὐζωή*, quae inuenitur Pindaro usurpata. Non quidem plane excusso Graecos. Eorum enim in conuiuio τὸ κεφάλαιον erat, διαλαβὴν κραυπάλην ἑλληνικῶς, ut apud Athenaeum Poeta loquitur. Nihilominus tamen non ideo negarim, uocem eos habuisse, qua Latinorum *conuiuium* exprimerent. Glossae, *Conuiuio, συμβίω.* *Conuiuia, συμβιωτής.* *Conuiuium, Conuiētus, συμβίωσις.* Hoc uerbum *συμβίωσις* adhibuit Th. Gaza in uersione libelli Ciceronis laudati. Ista tamen glossemata recentioris omnino sunt Graeciae, nec uetustiore ita loquutam esse ausim affirmare. Porro quis nescit, τὸ VIVERE Romanis nihil notare aliud, quam *genio indulgere.* Martialis,

-- *Cras serum est uiuere: Viue hodie.*

Lucillius apud Donatum ad Phorm. V. Sc. IIX. Terentii,

Viuiti' lurcones, comedones, uiuiti' uentres.

Non aliud est dictum Neronis,

-- *Viuamus, dum licet esse, bene.*

et Catulli,

Viuamus, mea Lesbia, atque amemus.

Hinc illud BEBIBITAL apud Senec. lib. I. epist. XII. Adde Salmaf. exercit. ad Solin. Plinian. p. DCXXXIII. Inde igitur *συμπόσιον* Graecis non inconuenientius dici, quam Romanis *conuiuium*, probauit iam olim H. Stephanus scheidiasm. lib. I. cap. VIII, quem, si plura hac de re cupis, consulas. Deinde, quod Plato initio uocat *εὐωχίας*, infra nomi-

nominat *τραπέζας*, unde cognosci potest, quid Suidas si-
 bi his uerbis uelit, *ΕΥΩΧΙΑ, τραπέζα*. Neque hoc prae-
 tereundum est, ne per somnium quidem, quod miror,
 interpretum alicui in mentem uenisse, post uerba, *δι' ἀ-
 πλεισιάν*, satis magnam in Longino lacunam esse anno-
 randam. Verba enim illa, quae sequuntur, non e Pla-
 tone sunt petita, sed ex aliquo rhetore ueteri, ut quili-
 bet, qui iudicare potest, facile potest agnoscere. Sed desino.
 Deinde legitur in msc. Ambr. *ΟΥΤΟΣ ἀνήρ*, et, *Μὴ κατολι-
 γαρῆν*, deestque ante uerba, *τῶν ἐμπροσθεν*, articulus. Mox
 in eodem legitur, *καὶ γὰρ τούτου, Φίλτατε, ἀπρὶξ ἐχόμεθα
 τοῦ σκοποῦ*. Pro, *ἀναπνέων, ὡς Φασιν*, satis recte in msc. il-
 lo legitur, *ὁ ἀναπνέειν Φασιν*. Ante uocem *ἐγύμνα* deest
 copula in cod. Ambr. rectissime, quod Tollius etiam cen-
 sedit. Post paulo ante uerba, *μόν* *Ἡρόδοτος*, non opus
 est praetendere, aliquid excidisse. In uoce enim *μονο*
 uitium latet, cuius loco reponendum esse iudico, *μῶν ὁ
 Ἡρόδοτος Ομηρικώτα ἐγένετο*, uel, *μῶν μόν Ἡρόδοτος*
κ. τ. λ. Interrogatiua particula excidit, quia sequentis
 uocis principium eodem fere modo sonabat. Deinde
 legerem, *Ἰησίχορός ἐστὶ γὰρ πρότερον*. Non uideo, qua de
 caussa reiciat Tollius phrasin Graecam, *ἀποτυποῦν καλὰ
 ἦθη*. Nam malorum quoque morum seruius *δυσδιατύπωτος*
δοῦλος Io. Chrysofomo nominatur, et Paulus ait I. Timoth. I.
 commat. XVI. *σε πρὸς διατύπωσιν τῶν μελλόντων πιστεύειν* gere-
 re. Pro, *οὐδ' ἂν ἐμβίβασαι μοι*, quae est Manutii quoque le-
 ctio, msc. Ambr. legit, *οὐδ' ἂν ἐπαμβόσαι μοι*, ubi *μοι* pro
μοι male etiam legitur. In fine huius incisi in omnibus,
 quae quidem inspexi, exemplaribus male legitur, *ἀξιου-
 κώτα*, reclamante msc. Ambr. qui *ἀξιουκώτα* legit
 quam

quam rectissime. Non enim uideo, quomodo prius in pedestri sermone ad penulam fatis possit excusari. Poterit tamen fortasse, si τὸ ΝΙΚΗ διφορούμενον quantitate sua metrica esse dicamus, quod negat interim praecise H. Stephanus paralip Grammat. p. XLVIII. At ego apud Pindarum contrarium memini offendi posse. Sequenti segmento XIII. pro προςπίπτουσα msc. Ambr. προςπίπτουσα legit. In medio eiusdem pro, και μη παῖξαι, msc. Ambr. legit, π σαῖχθαι, absentibus prioribus duabus uocibus cum lacuna unius alteriusue litterae. Fortasse, πῶς ἐτάχθη, uel simile quid, substituendum est. Fateor enim, mihi nondum coniecturam meam satisfacere. Videant igitur hoc de loco eruditi. Interim τὸ πῶς non inepte hoc loco repeti potest e paragrafo antecedente proxime, quemadmodum fit etiam in commate sequenti. Pro, ἀτελῆ ἢ τυφλά ὡς περ ἀμβλοῦσαι msc. Ambr. legit, ἀτελῆ ἢ τυφλά ὡς περ μβλοῦσαι. Videtur e spatio uacuo saltim uox desiderari, ut possis, ἀτελῆ ἢ τυφλά ὡς περ κνήματα, uel ἐκτράματα, quasi παρενθετικῶς legere, si coniecturae quidem detur uenia. Sectione XV. mallet uerba illa, ὃ νεανία, reformari in, ὃ Τεργεντιανέ, quia Longinus alicubi ipsum ἐλαῖρον, alicubi uero ἀνδρα πολιτικὸν uocauerat. Mox in msc. Ambr. legitur, ὅτ' ἴω γοῦν εἰδωλοποιίας αὐτὰς ἐνίοι λέγουσι. Statim post steterim a partibus scriptae lectionis, quae ea est, καλεῖται μὲν γὰρ κοινῶς Φαντασία πᾶν τὸ ὅπως οὖν ἐννόημα γνηθητικὸν λόγου παριστάμενον. Sed ultimum uerbum in παριστάμενον tamen mutandum est. Dicitur Longino ἡ Φαντασία *quinis, undecunque demum sit, conceptus mentis, orationem generans, rebus, quas sibi geri imaginatur, quasi astantem.* Scilicet in κοινῶς dicta Φαντασία λόγῳ παριστάμεν⊕ habetur, in ιδίως uero dicta accedit

insuper πάθῃ ἐνθουσιαστικὸν ἢ ἐξήγησις ἢ διασάφησις τοῦ
 παρισταμένου λόγου. Statim post codex Ambr. legit, ἠδὴ
 δ' ἐπὶ τούτων. Nec contemnenda haec est lectio. Et si enim
 τὸ κοινῶς praecefferit, cui ἰδίως responderet: uerbum ta-
 men κερράτηκε satis innuit, ultimum potius esse subaudi-
 endum. Pro, ἔστιν ἑκπληξίς, Manutius legit, ἔστιν ἑμπλη-
 ξίς. τοῖς δὲ λόγοις deinde legit msc. Ambr. et paulo post,
 τότ' ἐπιζητοῦσι. Locus EVripidis habetur in Oreste, uers.
 CCXLV. et sequentibus, ubi recte, quanquam I. Tollius id
 fugillet, legitur, ὦ μᾶτερ. Orestes enim ὑποδαρξίσει passim
 in eo dramate, ὅτι ἡ σκηνὴ τοῦ δράματ' ὑπόκειται ἐν Ἀργεῖ,
 ut notauit Scholiasta. Adde uers. CCCCLXXXV. et
 CCCCLXXXVII. aliosque, ubi eodem modo iam MA-
 ΤΕΡΑ, iam ΜΑΤΕΡΙ, EVriptides usurpauit. Sic ὦ δά-
 ματερ, pro ὦ Δήμητερ, Atticorum est exclamatio, quod
 Grammaticorum filiis ignotum esse nequit. Ceterum de
 EVmenidibus illa EVripidis tragoedia apposite agit in hi-
 storia Orestis. Ratio constabit ex AEschyli EVmenidi-
 bus, et Suida in uoce EYMENIDAE. Post Orestis tempora
 CEMNAI ΘΕΑΙ sunt uocatae. Scholia ad lib. I. Thucyd. p.
 LXXXIII. σευναὶ θεαὶ αἱ Ερινύες κατ' ἀντίφρασιν, ἃς μετὰ
 τὸν Ορέστην οἱ Ἀθηναῖοι πλησίον τοῦ Ἀγείου πάγου ἰδρῦσαντο, ἵνα
 πολλῆς ἡμῶς τύχωσι. Videatur etiam de EVmenidibus o-
 mnino Scholiasta Sophoclis ad οἰδίπ. ἐπὶ Κολων. uers. XLII.
 p. CCLXXII. ed. Steph. Postea msc. Ambr. legit, ΑΥτὸς εἶδεν
 Ερινύας, abiecta negatione, contra auctoris mentem. Mox
 ὁ δὲ ἐφαντάσθη legendum esse, diu, et ante Fabrum, et an-
 te Langbaenium, P. Manutius in sua editione uiderat.
 Pro, ΕΙ ΤΙΣΙΝ ἑτέροις, uulgata lectione, msc. Ambr. legit, ΕΙ
 ΤΙΣΙΝ ἑτεροί. Th. Stanleius emendat, ΕΙ ΤΙΣ ἑτέρῳ, quem se-
 quitur Tollius. Nos proxime ueritatem legi posse re-
 puta-

putamus, EI τις ἂν ἔτεροι, uel potius, EI ἐν τισιν ἔτεροι. Ἐ-
 τεροι sunt, qui κοινῶς ἄλλοι. Scholia Aristophanis ad εἰρήν.
 p. DCXXV. ΟΙ ΑΤΤΙΚΟΙ καὶ ἐπὶ πολλοῦ λέγουσιν ΕΤΕΡΑΝ, ἡμεῖς
 δὲ ἐπὶ δευτέρας μόνως. Ἐπὶ τρίτης οὖν Λεξικογράφου ΕΤΕΡΑΝ εἴπεν.
 Ὅλως δὲ ἡ παραλήρημένη ἐπὶ τῆ ΕΤΕΡΟΥ καὶ ἌΛΛΟΥ διαφορὰ παρὰ
 ΑΤΤΙΚΟῖς οὐκ ἔστιν. In allato Longini loco, EI et EN quia
 non multum scripta differunt, altera uocula, tanquam
 temere repetita, neglecta est librariis. Pro, ΗΚΙΣΑ γέ τῆ,
 rectius lege cum misc. Ambr. ΗΚΙΣΑ γέ τῆ. Deinde Manu-
 tius αὐτὸς, αὐτοῦ, non αὐτοῦ, legit, neque aliter aliis in lo-
 cis fecit, quod semel monuisse sufficiat, quemadmodum
 in genere quoque notamus, in codd. mss. eam Gramma-
 ticorum differentiam raro obseruari, docente R. Step-
 hano ad Dionem Cassium notis. In Homeri loco ex Iliad.
 Y. uers. CLXX. extat in edd. Homeri uulgatis, ἰχία ἀμφο-
 τέρωθεν. Pro ἐε δ' αὐτὸν, quanquam ita uulgo etiam in Ho-
 mero legatur, reponit P. Manutius, ἐε δ' αὐτὸν. Et sane
 ἐε rectius scribitur. Glossae Hesychii, ἀμφὶ δ' ἐε, περι-
 τὸν δέ. Homerus Iliad. Ω. -- ἐε δ' ἔξοχα πάντων. Neque
 aliter Grammatici scribunt. Ὅπιδε νότα σειρίου elegantis-
 sime legit Faber, ut ὁ σειρίος equus sit ex equis coelestis-
 bus. Suidas, CEIP, σειρός, ὁ ἥλιος, καὶ σειρίος. Eustathius
 e lexico Rhetorico ad Od. M. p. ∞ DCCCCIX. σειρήνες, in-
 quit, τὰ ἄστρα, καὶ σείρεα. Σείρεα γὰρ καλοῦνται παρὰ τὸ σειρίων,
 ὅ ἐστιν ἀστράπτειν, ὅθεν Φησὶν ἴσως καὶ τείρεα. Bigis etiam Solem
 fuisse uectum, et equas ei tributas dicunt ueteres Poe-
 tae, quod probat Ez. Spanhemius ad Callim. p. ccccxliiii,
 Scholiasta Apollonii ad lib. II. p. CLXXXIV. ed. Brubach.
 Ὁμοίως δὲ καὶ πάντα τὰ ἄστρα σείρεα λέγοντο, οἷον ἐείρηται
 ὄντα. Et mox, ὁ δὲ Τιμοθένης κύριον ὄνομα εἶναι Φησὶ Nempe,
 quando equum Solis ὁ σείριος denotat. Versio huius heprafsi-
 chi

chi EVripidei, quam Ianus Rutgerfius lib. I. cap. X. uar.
lect. dedit, haur paulo melior est Tolliana. Non ergo o-
pus est, eam hic allinere. Locus ille, *ἄλλ' ὃ Φίλιπποι Τρωῶς,*
κ. τ. λ. interpreti ex EVripidis *Cassandra* uidetur defum-
tus. Scilicet haec ea tragoedia est, quae *Alexandra* aliis uo-
catur scriptoribus. Sic Lycophron modo e *Cassandra*, mo-
do ex *Alexandra* EVstathio citatur, quum unum idemque
innuat drama. Potest tamen etiam plane ex alia tragoe-
dia ea esse ῥῆσις. Non enim sequitur, *Quia uerba illa*
ἐπὶ τῆς Κασάνδρας sunt: ideo defunt a sunt ex EVripidis
Alexandra. Φίλιπποι uocantur Τρωῶς, quemadmodum
Φίλιπποι Θραῖκας ἐπιθετικῶς παρὰ τοῖς Ἱεραγμοῖς, ὡς ἵππικοὶ ἔ-
μαχοὶ, nominantur, obseruante EVstathio ad Iliad. ε. p.
DCCCCLXXX. In AEschyli loco msc. Ambr. *Ἄρη 7*, *Ἐνὸς*,
legit, quae lectio ferri potest, quanquam *Ἄρη* uulgo le-
gatur. Vterque enim Accusatiuus inuenitur, et tertius et-
iam, *Ἄρεα*. φόβον, quemadmodum in aliis etiam est Φι-
λόμηρος, Marti Bellonaeque iunxit, quem alii Martis fi-
lium, alii eiusdem equum fuisse tradunt, ut memorat
EVstath. ad Iliad. N. p. DCCCCXXXII. Pro, *καὶ ἀμαλάν-
κτους*, msc. Ambr. reponit, *καὶ ἀκατάλλακτους*. In loco EV-
ripidis, *ἔννεβάκχευεν ὄζον*, legit Manutius. Tollius dicit,
Ab EVripide suauius pronunciarī, cum aliquo insanire,
quam suomet instinctu in furorem abripi. Aliter tamen
censeret ipse EVripides, quando ait,

συνασφρονεῖν σοι βούλομ', ἀλλ' οὐ συννοσεῖν.

Et alibi,

καὶ τοῦτο λυγρὸν, συνασφρονεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς.

Sed Alcaeum sequitur Tollius fortasse, qui inquit,

σύ μοι μαινομένῃ μαίνο, σὺν σώφρονι σωφρονεῖ.

CAPVT

CAPVT VII.

ΟΥ ΜΑ. ΜΑΡΑΘΩΝ. *Cur Athenienses per occisos in pugna iurarent. Occumbentes in praeliis olim ισόθεοι. Heroici uersus in prosa apud Longinum notati. Artemisium. Τύραννοι καὶ βασιλεῖς. Τὰ σαθεὰ τῶν πραγμάτων. Menander apud Suidam forte correctus. Longini μνημονικὸν ἀμείζητα. EVstathii cum Longino consensus. Επὶ κόρης ραπίσα. Επὶ Ξυροῦ ἀκκιῆς quid sit Linio. Versus ἀνωύμου Poetae apud Longinum forte emendantur, et Sophoclis. Αλωσις Μιλητοῦ Phrynichi. In Homero lectio apud Longinum corrupta. Multa in Longino notantur, et corriguntur.*

SECTIONIS XVI. principio statim pro ἐμφεζῆς legitur ἐφεξῆς in cod. Ambr. msc. Deinde in eodem sub initio loci Demosthenici desunt uerba, ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Pro, ελευθερίας καὶ σωτηρίας κίνδυνον ἀράμενοι, idem legit, ελευθερίας ἀγῶνα ἀράμενοι. Iterum in eo legitur, ΟΥΚ ἔστιν, ὅπως ἡμάζετε, μὰ τοὺς κ. τ. λ. absente negatione altera. Eadem lectio ibidem habetur quoque in sequente sectione xvii p. cxxviii. Manutius utrobique eiectam illam ἀπόφασις acuit, et sequitur ultimo in loco Tollius. Venustior etiam est uulgata lectio. Scholia Thucyd. p. CXCIV. ἐν τῇ συνηθείᾳ δὲ πολλὰ κίς παρελευκουσῆσαι ἀποφάσει χρωμέθα, ΟΥ ΜΑ ΔΙΑΦΑΣΚΟΝΤΕΣ, καὶ ΟΥ ΜΑ ΓΑΡ ΑΠΟΛΛΩΝΑ. Marathon, ut EVstath. ad Od. H. p. ∞ DLXIX notauit, δῆμος ἦν ὕστερον τῆς Διονυσιῶν Φυλῆς. Διγενῆς δὲ ἡ λέξις. Καὶ γὰρ ὁ Μαραθῶν λέγεται, καὶ ἡ Μαραθῶν. Iurabant autem per eos, qui in pugna Marathonica perierant, Athenienses, quia, ut inquit scholia ad Comici ἰππ. p. CCCLXII. Ἀθηναῖοι μόνοι ἐν Μαραθῶνι τοὺς βαρβάρους ἐνίκησαν. Ἡ γὰρ ἐν Καλαμῖνι νίκη, καὶ ἡ ἐν Πλαταιαῖς, ἐδόκει κοινὸν ἔργον εἶναι πάντων Ἑλλήνων. Et iterum, τὰ μὲν ἄλλα κατορθώματα κοινῇ πᾶσα ἡ Ἑλλὰς ἐποίησε κατὰ τῶν βαρβάρων, τὸ δ' ἐν Μαραθῶνι

F

εραθῶν

ραθάνι μόνοι Αθηναίοι. Sic apud Thucydidem quoque lib.
 I. συγγραφ. φημὲν γὰρ, inquit Athenienses, ἐν Μαραθῶνι
 ἴε μόνοι προκινδυνεύσαι τῷ βαρβάρῳ. Adde omnino Lysiam
 Orat. XXXI. quae inscribitur, Ἐπιτάφιος τῶν Κορινθίων βο-
 ηθοῖς, quamque e ceteris Lysiae orationibus elegantissimam
 facile et elaboratissimam esse iudicamus. Huius in
 epilogo, plane ut de Demosthene Longinus dixit, τοὺς
 ἐν Κεραμεῖῳ κειμένους ΔΙΣ comparat, additque, legendos
 tamen eos fuisse, non quod luctum sint meriti ditinis hon-
 oribus aucti, sed, quia consuetudo patria id requirit.
 Non ita multo post in Longini msc. Ambr. μεδιστακῶς pro
 uulgato μεδιστάς legitur. Pro, οἱ δὲν ἐστ', εἰ μὴ ὄξει, satis
 recte msc. Ambr. legit, οἱ δὲν ἐστ', εἰ μὴ ὄξει. Deinde in
 eodem legitur non minus recte, καὶ ταυτὸν, ὡς ἔφην, ἅμα
 ἀπάδειξις ἐστὶ τοῦ μηδὲν ἡμαρτημένα, παραδειγμα ἢ ἐξῆς, ut
 ἔχημα lit ἀσύνδετον. Sequitur uersus in Longino heroicis
 hexameter, Νίκας ὀμνύεις, διὰ ταῦθ' ἐξῆς καὶ οὐδέεις. Tales ob-
 seruare plures in hoc syntagmate liceret, si tempus per-
 dere constitueremus. Loco, φησὶν ἐν Μαραθῶνι, non ualde
 bona altera est lectio msc. Ambr. φησὶ Μαραθῶνι. Et si e-
 nim EVpolis supra,

οἱ γὰρ μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην,

dixerit: dandum tamen ibi aliquid erat licentiae Poeti-
 cae. Verba, τῶν προγόνων, in msc. Ambr. desunt, et pos-
 sunt saluo sensu deesse, interpresque etiam ea praetermissit.
 Iterum non bene in msc. Ambr. τοὺς καλαϊῶνι legitur, ut ἡ ἐν
 desideretur. Inuersis deinde paululum uerbis, msc. Ambr.
 legit, καὶ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχήστοντας. De Artemisio Suidas,
 ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΝ, ἀκρωτήριον τῆς ΕΥβοίας, οὗ Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ
 Κτησιφῶντος μνημονεύει. Sectio XVII. in msc. Ambr. inci-
 pit, οἱκ' ἄξιον ἐπὶ τούτου. Pro συμμαχεῖ in eodem legitur
 συμμα-

συμμαχῆται, scilicet, quia ἀντισυμμαχῆται sequitur. Ipse
 tamen potius συμμαχῆτε legerim. Coniungit porro Longi-
 ninus ΤΥΡΑΝΝΟΤΕ ἢ ΒΑΣΙΛΕΑΣ. EVstathius ad Od. c. p.
 ∞ DCCCXXXIX. de uoce tyranni late agit, nec non
 Suidas, nisi quod ultimus omnia descripsit e scholiis ad
 Sophoclem ueteribus. Quomodo differant ὁ βασιλεὺς ἢ
 ὁ τύραννος, Scholiasta Comici ad Acharn. p. CCCLXXIII.
 docet. Scholiasta Thucydidis ad lib. I. p. X. Διαφορὰν, inquit,
 τυραννίδος λέγουσιν ἢ βασιλείας ὁ Θουκυδίδης, ὡς καὶ οἱ Φιλοσό-
 φου, οἱ δὲ ῥήτορες ἀδιαφόρως λέγουσι. Paulo post recte msc.
 Ambr. καὶ ἐπικρατήση δὲ τοῦ θυμοῦ, legit. Idem deinde leg-
 git, καὶ πᾶς παραλειφθεῖσαν. Legerem ego παραλειφθεῖσαι
 ἄν. Mox δέδουκε legitur in eodem pro ὑποδεδουκε. Paulo in-
 ferius idem agnoscit, ἐπὶ τῆς ζωγραφίας τι συμβαίνει, quae
 lectio nihil monstri alit. Sub fine sectionis eleganter ha-
 betur in msc. Ambr. ἀλλὰ ἢ ἐγγυτέρω. Segmento XVIII.
 non procul initio legitur in eodem, ἀρα οὐκ αὐταῖς τῶν
 χημάτων εἰδοποιίας παραπολύ ἐκπρακτότερα. Distingue εἰδο-
 ποιῆσαι ab εἰδωλοποιῆσαι, de qua Longinus sectione XV. egit.
 Beinde cum III. Vaticano facit msc. Ambr. codex, qui i-
 tidem concise legit, ἡ Μακεδὼν ἀνὴρ καταπολεμῶν τὴν ἐλ-
 λάδα τέθυκε. Μακεδὼν ἀνὴρ plane, ut Horarius, *Vir Mace-*
do. τὰ σαβεῖα τῶν φιλιππου πραγμάτων corruptus regni
Macedonici status dicitur. Suidas, ΚΑΘΟΙ, παλαίρι, Φθα-
 ρέντες. Menander apud eundem,
 τὰς μὲν καταρχαχθῆναι ἐπάλλξεις ταῖς βολαῖς,
 καὶ τὸν δὲ τοίχον ἦ κατῆγειδων βία,
 ἅπαντα δὲ τοῦ πύργου σαφρωθῆναι ὀρέας.

Ita hi uersus legendi uidentur et supplendi. Pro, ὅσον
 ὑφ' ἐτέρων, lege, ὡς ἂν οἱ ὑφ' ἐτέρων, non, ὡς οἱ ὑφ' ἐτέρων.
 τὸν ἀκροατὴν ἀπάγει, in, τὸν ἀκροατὴν ἀπάγον, msc. Ambr.

commutat: et potest ferri lectio, si copula insequens de-
leatur. Post uerba *εἰ οὕτως* iterum in msc. Ambr. mar-
gine notatum reperitur, *Ἐνταῦθα ἐκλείπει περὶ δύο Φύλλα.*
Homeri uersus sectione XIX. ita leguntur in msc. Ambr.

*Ἠλθομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνά δρυμά, Φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Ἴδομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα καλά.*

Non probo hanc lectionem, quum partim metrum quo-
que reclamet, partim glossam sapiat: nihilominus tamen,
δώματα Κίρκης, nec legitur in edd. Homeri, sed, *δώματα*
καλά. Dicam ergo, quod sentio: Equidem reor *μνημονι-*
κὸν Longini *ἀμάχημα* esse uerba illa, *δώματα Κίρκης*, quia
fere eodem modo Od. K. uers. CCX. praecedente non
multum ante legebatur,

Ἔτρον δ' ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα Κίρκης.

Ceterum Longini iudicio subscribit Eustathius ad eum
locum p. ∞ DCLVII. *Ὅτι ἐπανοῦνται τῆς ἐυρυθείας ἵα δύο*
ἔτη ταῦτα,

*Ἠιομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνά δρυμά, Φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Ἐτρομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα καλά.*

τὰ τῆς Κίρκης δηλαδή. Καλὸν δ' ἐν τούτοις ἢ ἡ ἀσύνδετ^ς εἰς-
βολή. Pro *κατεσπευσμένα* in msc. Ambr. recte legitur *κα-*
τεσπατισμένα. Haec enim lectio praecedenti *δικασκοιμένα*
fatius responderet. Sectione XX. Manutius *κατὰ συμμο-*
ρίας legit *πληθυντικῶς* pro *κατὰ συμμοζίαν*. Pro, *ἐν τάξει γὰρ*
τῶ ἡμεροῦν, msc. Ambr. *ἐν τάξει γ. τ. η.* legit. Nolim aliquid
mutari. Sequitur enim, *ἐν ἀταξίᾳ δὲ τὸ πάθος*. Adde
finem huius incisi, qui nihil immutandum esse plane per-
suadet. Post uerba, *καὶ ἐπαναφορᾶς*, in msc. Ambr. re-
petitur haec *ῥῆσις* e Demosthenica oratione, *τῶ χήματι,*
τῶ βλέμματι, τῇ φωνῇ. Sic et paulo post uerbum *ἐμβολὴν*
εα, quae iam praecesserant, *ὅταν κωνδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρης*
φῆσι

Φησὶ ταῦτα et cetera, in eodem repetuntur. Vtrumque e glossa uidetur esse Graeculi cuiusdam Grammatistae, qui nec Longinum satis ceperat, ut fortasse indicaret, superiora et haec Demosthenis uerba in oratione eius coniungi. Paulo ante pro, ὅταν ἐπὶ κόρησ, in msc. Ambr. legitur, ὡς δοῦλον, statimque, ὅτδ' ἄλλο, pro, ὅτδ' ἄλλο. De Attica phrasi, ἐπὶ κόρησ ἢ κατὰ κόρησ πλῆξαι ἢ ραπίσαι, διεξοδικῶς egit EVstath. ad Iliad. ε. p. DCCCCXLVII. Sectione XXI. pro, εἰς λειότητα ἀκεντρεὸν τε, lego, εἰς λειότητα ἀκεντρεὸν τινα. Sub finem eiusdem segmenti Manutius legit, ἀπολύει τοῦ δρόμου. Pergimus ad sectionem XXII, ubi Manutius edidit, ἠνίκ' ἂν φύσις εἶναι δοκῇ. Non bene. Supra Longinus, ἠνίκ' ἂν διαπνούμεν. Deinde in msc. Ambr. ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆσ, reiecto articulo, legitur. Eadem postea non semel repetitur lectio, ut de Homero nihil dicam. Suidas, ἔτρον ἀκμῆσ, τοῦ ὄξυτάτου κατὰ λεπτότητα τῶν σιδηρέων. Liuius elegantissime hoc prouerbiū Latine exprimit, *Iam enim sub ictu teli erant, et undique instabant hostes.* In eodem msc. paulo ante, ἐν τῇ ἠραδότη, legitur, ut uideatur nomen Musae excidisse, e qua haec ῥῆσισ desumta est. Deinde Manutius legit, ἐχεται ἡμῖν τὰ πράγματα. Etiam hic habetur uersus herolicus hexameter, τῆσ ἀκμῆσ ἐχεται ἡμῖν τὰ πράγματα, ἄνδρες, quanquam ille non Longini sit, sed Herodoti. Inscitiam scriptoris sui msc. Ambr. profitetur, quum, ἐλεύθεροι, ἢ δοῦλοι, καὶ τοῦτοι, ὡς δραπέτησι, legit. Δραπέτησι tamen rectum est, non, ut operarum uitio Tollii editio habet, δραπέτησι. Paulo post legit, νῦν ἂν ἡμεῖσ, quia supra, scilicet, ἐχεται ἡμῖν τὰ πράγματα. Sed inepta haec est lectio. Iterum idem legit, τάλαιπώριασ ἐνδέχεται παραχεῖμα. Omnia declarant, interpolatum hic esse msc. a nescio quo Gram-

Grammatista. Deinde idem codex legit, πόνθ' ἡμῖν, et abest uox ἔσται. Mox concisus scribit, ἡπερβαλέσθαι τοὺς πολεμίους. Verba, εἶναι ἑλεύθεροι, desunt. Manutius deinde legit, ἔχεται ὑμῖν, ut supra in aliis quoque codd. extabat, quanquam ipse ab iis ibi discessionem fecerat. Legitur porro in msc. Ambr. *Προσεῖς ἑβαλον οὖν* [reponere, *Προσεῖς ἑβαλε γούν*] *ἀν ἐυθύς ἀπὸ τοῦ φόβου, ὡς μηδ' ἀρχῇ Φθόνων πρὸς τὸ κ. τ. λ.* Manutius edidit, *Προσελάβεν γὰρ.* Sectionis XXIII. initio in msc. Ambr. *μεταβολαί* legitur pro *ἀντιμεταβολαί*. Ante uerba, *ΑΥτίαι, Φησὶ*, nomen uidetur excidisse auctoris, qui uerbis ibi subsequenter usus est. Non uidentur ea esse Thucydidis, quia τὸ ΚΕΛΑΔΗCΑΝ Ionismum prodit. Videntur ergo esse Poetae. At Faber, si uersum constituere credantur, *τὸν ΚΑΙ* desiderari putat. Obiectioni huic obuiam imus, si, more Longini, totum Poetae locum descriptum hic extare negemus, ut adeo per *ἀτύνδετον* copula fortasse usque ad finem reiecta fuisse credatur. In msc. Ambr. pro *θύνων* est *θύνων*. Ego, si *ΘΥΜΟΝ* legeretur, omnem rem extra controuersiam esse reputarem. In Sophoclis uersibus, qui non ita procul a fine OEdipi Tyranni leguntur, lege, *χ' ἀπόσα*, quod etiam edd. Sophoclis, Manutius, Langbaenius, et msc. Ambr. agnoscunt. Paulo ante *ταυτὸ σπέρμα* msc. Ambr. legit. Idem legit etiam deinde *συνεκπλήθυσαι*, ut a uerbo sit *πληθύω*, quam lectionem non probo. Mox *παρετετείμεθα* ille msc. codex reponit, ut sit *ὁ ὑπερσυντέλιμος χροῶν*. Locum illum, *οὐδὲ βάρβαροι*, et reliqua, Manutius plenius e msc. Bessarionis codice hoc modo legit, *οὐδ' ἄλλοι πολλοὶ φύσει βάρβαροι*. Eodem modo msc. Ambr. legit. Nec multum edd. Platonis uulgatae abluunt. Sub finem msc. Ambr. legit, *ΑΥχνησιν ἢ πληθύν*, quod corruptum

ptum est. Sectione XXIII. meminit Longinus Phrynichi tragici drama, *Ἀλωσῶν Μιλήτου* uocatum, de quo praeter doctis uiris notatos auctores conferendus est etiam Strabo lib. XIII. p. DCXXXV. ed. Casaub. Paulo post in msc. Ambr. legitur, τὸ ἐκ τῶν διηγημένων, ut desit ὁ αἰτιατικὸς σύνδεσμος. Mox in eodem, ὅπου τε ὁπότε legitur. Manutius pro ἐμπαθοῦς edidit ἐνπαθοῦς. Sequenti sectione XXV. post uerba, τὸν ἵππου, desideratur pronomen αὐτοῦ. Nec multum refert, si deleatur dictio. Sectione XXVI. male abest uox ἀλλήλοισιν in msc. Ambr. quum Homeri uersus recitantur. Pro ὡς ἐστυμένως legendum est, ὡς ἐστυμένως, ut extat etiam in edd. Homeri, Iliad. O. uers. DCXCIX. In Herodori loco post uerba, *ἄνω ἰόντι*, aliquantum spatii uacuum est relinquendum. Duo illa uerba msc. Ambr. expungit, quia sôlocismum eis inesse reputarat librarius, substituitque eorum in locum, sensum qualitercunque exprimens, *πλεύσεαι*. Cum eodem non legerim *ἀφίξῃ*, quanquam sciam, ad dialectum, quando auctores laudantur, saepe non attendi. Mox ibidem legitur, *πλεύσεαι δὲ ἡμέρας*. Deinde, *Ἐπεὶτα ἤξει*, scribitur, reiecta antecedente copula. Pro, *ὡς παραλαβῶν* in cod. msc. *ὡς παραβῶν*, extat, pro, *ὡς παραβαλῶν*. Sed tum dicendum erat Longino, *ὡς παραβαλῶν τὴν ψυχὴν σου εἰς τόπους, δεῦρο κἀνέϊσε ἄγει*. In eodem msc. legitur *τὰ πρόσωπα* pro *τὰ πρόσωπα*, quod Tollius recte etiam in textum recipit. *Ταῖς δὲ γράφαις, ὡς μοι ἀληθεῖα δοκεῖ εἶναι.*

CAPVT IIX.

συγγραφεὺς, scriptor: inprimis prosa usus. Suidas emendatur. Pherecydes prosae orationis auctor. Acusilaus. Tres ἀποφάσεις coniunctae. Homeri loci aliquot apud Longinum

num expensū. Ire, iter, de morte ἐπιδημούντες prisca dicebant :
 itemque concessit, et abiit, et fuit, et uixit. Plures olim di-
 cti sunt mortui. Ξιφίδιον et Ξιφιδιον. Πεπωκός et πεπιλω-
 κός a librariis confunduntur. Πέπωκα non est ἀρχησπον. Od.
 Biseri error. Αἰσζον dicitur περὶ τῶν ὄνειδιζομένων I. Gret-
 serus notatur. Τόλμα et τόλμη. Tollii lapsus iteratus. Vo-
 luptas malorum esca. Plato πυθαγορίζει περὶ τῆς ψυχῆς
 ἐλσυθεσίας. Bacchus μαρόμενⓄ, et Mars, et Neptunus. In
 Longino lectiones uariae annotatae, multaque in eo corre-
 cta, uel uindicta.

Statim sub sectionis XXVII. principio συγγραφέας non
 tam pro *historico*, quam pro *quolibet* sumitur *scripto-
 re*. Passim hac uoce olim ita usus est Galenus. Non ta-
 men nego, aliter loquutos esse uetustiores Graecos, quod
 Scholiasta Thucydidis sub initium monuit. Quanquam
 autem hoc loco uidetur Longinus etiam *Poetas* uocare
 συγγραφέας, quod fecit etiam initio sectionis XXXIII, in-
 primis tamen ita *pedestri sermone utentes* uocabantur.
 Hinc συγγραφή *sermonem* notat aliquando *pedestrem*. Ita
 capiendus est Suidas in ἘκαταίⓄ, quum ita scribit, Πρῶτος δὲ
 ἰσορίαν περὶ ὧς ἐξήνεγκεν ἘκαταίⓄ ὁ ΜιλήσιⓄ, συγγραφήν
 δὲ Φερεκύδης. Ταῦτά γὰρ Ἀγησιλάου νοθέεσται. Eadem dixit Sui-
 das in ἰσορήσται, nisi, quod male ibi pro *Pherecyde* substi-
 tuatur *Thucydides*, quia, scilicet, συγγραφέας et ipse scri-
 pserat. Quod *prosam orationem* intelligat Suidas, ipse
 optime edisserit in Φερεκύδης, ubi ait de eo, πρῶτον δὲ συγ-
 γραφήν ἐξενεγκέν περὶ ὧ λόγῳ τινὲς ἰσορῶσιν, ἐτέρων τοῦτο εἰς
 Κάδμου τὸν Μιλήσιου Φερόντων. Sic Plinius lib. VII. cap. LVI.
Prosam, inquit, *orationem condere Pherecydes instituit,*
Cyri regis actate. At in Suida praeterea tribus in locis
 graue et inueteratum mendum est. Pro ἈγησίλαⓄ enim
 legendum est ἈκουσίλαⓄ, de quo ipse ait, ὅτι ἰσορικός ἦν
 περὶ βύ-

πρῆσθύτατ' Θ. In Homeri apud Longinum loco pro, ἀ-
 πάνευθε νεῶν, in edd. Homeri est, ἐπάνευθε νεῶν. Deinde
 in msc. Ambr. sequens uox ΕΤΕΡΩΘΙ in ΕΘΕΛΟΝΤΑ est im-
 mutata. In eodem pro, αἰτῶ οἱ θάνατον, legitur in msc.
 Ambr. αἰτῶ θάνατον. Legerem αἰτῶ οἱ θάνατον, quia
 αὐτόθι cum αὐτοῦ idem est, nisi alterum agnoscerent et-
 iam edd. Homeri, Iliad. O. uers. CCCXLIX. Mox pro πρέ-
 πουσαν in msc. Ambr. est ἰπέπουσαν, et pro ἡ πρόσχεσις le-
 gitur ἡ πρόσχησις. In Hecataei loco Fabri et Tollii emen-
 dationibus plane subscribo. ἀποίχεσθαι tamen non muta-
 rem. σύνηδες γὰρ τοῖς ποιηταῖς, ὥσπερ καὶ τοῖς πεζολεκτοῦσιν
 ἀττικαῖς, χεῖρσθαι τοῖς ἀπαρσιφάτοις ἀντὶ προσλακτικῶν. Dein-
 de msc. Ambr. legit, Ἡρακλείδας ἐπιγόνους, et, Καμὲ ἰεῶσε-
 ῖς, quod est παρα τὸ ἰερωσικῶν, ut sensus sit, Ne et mihi da-
 mnum inferatis. Sed lectio uulgata praestantior est. Mox
 ἡ τέχνη requirit, ἀγχιέροφον παρέσθησε. Msc. Ambr. legit,
 ἀγχιέροφον παρέστακεν. In Demosthenis loco pro χολήν le-
 gitur in msc. Ambr. χολήν. An χολή legendum est? Sic
 autem negatio erit triplex. Nec tamen id Graecis est in-
 usitatum. Lysias Orat. XII. οὐδεπώποτε, αἰτ, οὐδ' ὑφ' ὑμῶν
 οὐδεμίαν τῆν αἰτίαν αἰεζάν ἔχον. In Homeri loco pro εἰπέ-
 μεναι Manutius legit, ἢ εἰπέμεναι. In codd. editis Homeri,
 Od. Δ. uers. DCLXXXII. legitur, ἢ εἰπέμεναι, quae recta est
 lectio. Nec metrum repugnat. Est enim συναλοιφή. Sic
 Iliad. E. uers. CCCXLIX.

Ἡ οὐχ ἄλλοις, ὅτις γυναῖκας ἀνάκλειδας ἠπεροπεύεις;
 ἐνδιάθετον ἀράν τῆς Πηνελόπης κατὰ μνηστῆρων inesse uer-
 sui illi, Μὴ μνηστῆσαντες, κ. τ. λ. ante Gabrielem de Petra
 dixit ad eum Homeri locum EVstathius. Ille etiam cum
 uulgatis Longini edd. legit in Homero, οἱ θάμ' ἀγερό-
 μνοι. Sed Manutius, et uulgatae edd. Homeri, rectius ui-
 dentur

dentur legere, οἱ θ' ἀμ' ἀγείρομενοι. Sequenti in uersu priorum trium uocabulorum lacuna in msc. Ambr. extat. Pro, τῶν πρόθεν, quod Manutius etiam agnoscit, nihil certius est, quam, τὸ πρόθεν, scribendum esse. Nec aliter EVstathius et edd. Homeri legunt. In segmenti XXIX. limine duae hae uoculae καὶ ἡ a msc. Ambr. absunt. Manutius contra auctoris mentem, ως οὐχ ὑψηλοποιῶν, edidit. Pro, ἀλλ' ἠδέως, msc. Ambr. ἀλλ' ἀδέως legit, τοῦτ' ἐστὶ, δραστηῶς. Πορείαν de morte dixit Plato κατ' εὐφημισμὸν. Catullus eam *iter tenebricosum* nuncupauit, eandem ob causam, non, quod speraret immortalitatem. Vide apud Pauſan. Eliac. I. cap. XX. p. CCCCXXVII. ed. Kuhn. Nec alii Latini aliter. Lucret. lib. III.

Denique saepe hominem paulatim cernimus ire.

Nota praeterea sunt CONCESSIT apud Tacitum, et ABIIIT, de quo Scaliger ad Festum, et Io. Meursius de funere cap. I. itemque ABIIT AD PLVRES. Nam mortui quoque PLVRES uocabantur. Aristophanes ἐκκλησιαζούσα.

Ἡ γράϋς ἀνεσηκῦια ἀπὸ τῶν πλειόνων.

Τουτέστι νεκρῶν, ut scholia ibi p. DCCLVI. et Suidas docent. Adde de hoc P. Victor. lib. II. cap. VII. uar. lect. Talis εὐφημισμὸς erat etiam in illa formula, SI QUID HVMANITVS ACCIDERIT, de qua multis egit L. Torrent. ad Suet. AVgust. cap. CI. p. CCXVII. Dicebant etiam de mortuo, FVIT. Vid. Barth. aduers. lib. XLII. cap. IX. et lib. X. cap. XX. Adde Io. VVeiz. ad Valer. Flacc. lib. VII. uers. CCCXLI. Sic Thucydides lib. II. τὸν οὐκ ὄντα uocauit τὸν τεθνηῶτα, ut uolunt scholia ibi p. CXXIX. Sophocles ἀντιγόνῃ, uers. DLXXIII.

ἀλλ' ἥδε μὲν σοὶ μὴ λέγ', οὐ γάρ ἐς' ἐτι.

Ibi scholia p. CCXXXVI. ἀντὶ τοῦ, μὴ φράσει, ὅτι ἐν τοῖς ζῶσιν

σύν ἐστι. Denique VIXIT etiam dicebant. Ἀπεβίω uertit Seneca. Plutarcho in Cicerone est ἐζήσε. Καὶ ταῦτα δὴ ταῦτα. Pro, ἄρα δὲ, recte legit msc. Ambr. ἄρα δὴ. Post uerba, Ἀρμονίαν τινα, inferitur uocula τῆ, non bene, nisi scribendum sit, Καθάπερ ἁρμονίαν τινα δει. Sectionis XXIX. primum uocabulum ἐπίκαιρον in msc. Ambr. in ἐπίκειρον immutatur, tumque paulo post legitur, Εἰ μὴ συμμέτρως, ut sensus sit, *Profligatam et insulsam rem esse periphrastin, nisi modice ea ut amur.* Non uidetur haec lectio spernenda, quum cum consequentibus fati cohaereat. Possit etiam τὸ ἐπίκειρον Longini explicari ex illo Martialis,

Victurus genium debet habere liber.

Nec tamen haec lectio plane prae uulgata fatifacit, praefertim, quum ἐπίκαιρον eodem modo usurparit iam ante Longinus sect. XVIII. p. CXXXII. Toll. ed. Mox uerba, Εἰ καὶ τισιν ἀκαιρως δοκεῖ, corrupta sunt. Primo lege, ἀκαιρῶ. ο ἀκαιρῶ oppōnitur τῷ ἐπικαιρῷ, de quo iam diximus. Deinde lege, ut est in msc. Ambr. Εἰ καὶ τισιν ἀκαιρῶ, quamuis ibi male adhuc extet ἀκαιρως, reiecto uerbo δοκεῖ, quod in eodem quoque desideratur. Καὶ τισιν, τουτέστι, καὶ ἐν τισι. Pro, καὶ, εἰ πρόβατα, in eodem msc. est, ὡσεὶ πρόβατα, unica uoce. Sed scribendum est distinctim, ὡς, εἰ πρόβατα. Pro Φασὶν extat in msc. Ambr. Φησὶν, id est, *inquit orator.* Sic supra p. CXVI. καὶ μὴ ἐτίς, Φησὶν, αὐτίκα κ. τ. λ. nisi lectio et eò in loco est corrupta. Pro πεφιλολόγηται legitur in msc. Ambr. πεφιλολογῆσθαι. Ego legerem πεφιλολογήσθαι. Sic Aristoteles εἰρησθαι usurpat. Post uerbum πεφιλολόγηται Manutius addit, Τερεντιανὲ φίλτατε. Sectione XXX. pro Περὶ τοῦ Φρασμοῦ in msc. Ambr. est, Ἀπὸ τοῦ Φρασμοῦ, quod innuit, ἀμφὶ olim fuisse lectum. In eodem pro κατακλεῖ est κατακλεῖ, quasi scriptum fuisset κατακλεσει. Minus bene. Pro σαφηνειαν

msc. Ambr. ἐπινοίαν reponit. Legerim ἐπινοίαν, ut Longinus inuariat *solertiam in excogitando*. Post hanc uocem alteram uoculam ἦ msc. Ambr. delet. Inde confirmatur coniectura Tollii, quae eandem hinc eiecerat. Paulo post non aequè bene in eodem desideratur τάλλα. Pro, Δι' αὐτῆς, Tollius reposuit, Δι' αὐτῆς. Ego nihil muto. Duo enim haec pronomina et alias confundit Longinus, imprimis, si sequamur impressionem Manutianam, de qua re alibi mentio iniecta est. In fine huius sectionis ultima sui parte truncatae ad oram msc. Ambr. notatum est, Ἐνταῦθα ἐλάπει περὶ δύο φύλλα. Sectionis XXXI. uox prima ἐπινοίαν in msc. Ambr. exaratur. Pro ἐπινοίαν Tollii reponendum est ἐπινοίαν. Manutius deinde legit, ἐπὶ τὰ αἰχρὰ ἢ ῥυπαρά. Pro ξιφιδίω in msc. Ambr. ξιφιδίω habetur, quod etiam non damno. Nam a uoce λέξις habetur eodem modo τὸ ὑποκοριστικῶν modo per scriptum, modo per diplithongum. Λεξιδίον sane legitur apud Clem. Alexandr. lib. I. p. CCLXXXIX. Paulo post recte Manutius legit, ἐπὶ τῆς νεῆς. Pro τῶ σημαντικῶ in msc. Ambr. est τῶ σημαντικῶς, ut uideatur uox ἐμφανέν, uel similis, excidisse. Sectione XXXIII. pro, τὰς αὐτῶν ἑαυτοί, Manutius legit, τὰς ἑαυτῶν ἑαυτοί. Vocabulum προπεπωκότες in msc. Ambr. mutatum est in προπετωκότες. Male. Saepè ne npe πετωκῶς in πεπωκῶς a librariis mutari, exemplis additis erudite demonstrauit P. Leopardus lib. IX. cap. XXXIII. emendat. Iterum nugantur Grammatistae nonnulli, qui hoc tempus uerbi πῶω Graecis scriptoribus nec satis usitatum esse asseuerant. Sic Od. Biferus ad Aristoph. σφῆρας p. DXXXVII. τὸ ΚΑΤΑΠΕΠΩΚΑ ἀρχησῶν esse asserit. Glossae, *Biberat*, πεπωκῶς. Pro eo ἐπεπωκῶς est in Ceberis πῶωκῶς. Facit glossa ad I. Reg. XXX. com. XII. τῶν ὄ, ubi

ubi legitur. Utuntur eo uerbo e profanis praeterea scripto-
ribus Theocritus εἰδ. β. AEschylus ἐπτά ἐπὶ Θύραις, uers.
DCCCXXXIII. Aristophanes ἀχαρνεῦσιν, Athenaeus, et
quis non? Quid enim attinet, plures nominasse? Per τὰ
αἰχρίτα intellige *probrosissima quaeque*. Suidas, αἰχροῦ εἶδη
δ', ἀδικον, δειλόν, ἀκοσμον, ἀμορφον. Κατ' ἰδίαν uero antiquis
αἰχρῶ ἀναδήσασθαι dicebantur οἱ ὀνειδιζόμενοι. Homerus
Iliad. γ.

Τὸν δ' Ἐπιταρ νείκεσεν ἰδὼν αἰχροῖς ἐπέεσιν.
Ibi EVstathius p. CCCLXXIX. Ἰσέον δὲ, ὅτι αἰχρὰ ἐπὶ συν-
ήθως οἱ ὀνειδιστικοί, ὅ ἐστι, ψευτοὶ λόγοι, ὡς περ ἀνάπαλιν καλὰ
ἐπὶ, καὶ ὡς περ εἰπεῖν ἐνειδῆν, τὰ ἐγκωμιστικά. Ονειδισμοῖς λόγοις
in patriam delectari proditores adultoresque, norum est.
Sed *de libidinosi* tamen maluit interpres accipere. Post
uocem δεσπότην in msc. Ambr. deest αὐτῶν. Manutius fue-
to more αὐτῶν legit. Deinde msc. Ambr. τοῖς πρότερον ἐλ-
λησι scribit, quod bene Graecum est. Paulo post ἰάζει
paululum Demosthenes in uoce ἀνατετραφότες, quum ἀ-
νατρέπω κοινῶς requireret ἀνατετραφότες. Manutius ἀνατέ-
τραφότες edidit. Sed pugnat haec lectio cum sensu au-
ctoris, nisi uel ἀνατετροπίτες reponas, uel οὐδαμῶς, aut si-
milis exciderit negatio. Mox ἐνικῶς Manutius legit, μει-
λίγματά φησι. Pro, πλήθ' αἰχρῶν καὶ τόλμην μεταφορῶν, msc. Ambr.
πλήθ' αἰχρῶν καὶ τόλμης legit. Emenda cum Tollio, πλήθους καὶ
τόλμης. T. Faber τοῦ αὐτοῦ scribere iubebat. EVripides
ἐκάβη, uers. ∞ CXXIII.

Ὡς δὲ τόλμαν, ἐκάβη, τὴν δ' ἔτλης ἀμήχανον.
Vides, ut obiter etiam hoc annotem, ultimam in τὸλμαν hic
corripi, secus, quam Iac. Gretserus, uel quisquis alius, qui
Grammaticam Graecam eius nomine conscripsit, opinat-
us est. Nec alterum tamen ἢ τόλμη inusitatum olim pla-

ne fuisse, colligitur ex EVstathio ad Od. A. p. Ω DCLXXXVII. ubi inquit, Ἴσσαν δὲ, ὅτι τὸ Λήδη Λήδα λέγεται κατὰ Ἡρωδιανὸν Δωρικῶς. Ἴσως δὲ Δωρίων κἢ ἡ τόλμα, ὃ ἀναλογώτερον τοῦ τόλμη Φησὶς Ἡρωδιανός. Idem secundum quosdam Technographos Ionice dici νύμφα, τόλμα, τῆθα, pro νυμφῶν, τόλμη, τῆθη asserit. Ait enim ad Iliad. r. p. CCCXCIII. Ὅτι τὸ μὲν νύμφα, κατὰ κἢ τὸ τόλμα, κἢ τῆθα, (legendum est τῆθα,) Ἰωνικά τινες εἶναι βούλονται, πρὸς χρείαν δὲ μέτρον συσαλτικῆν παρελήφθη. Haec ille. Mox Tollius alucinatur et in interpretando, et in interstinguendo, et in corrigendo. Primo enim interpunge, Κάπειτα τῶν ἡμιμάτων τὰ εὐκαίρα. Deinde interpretare, *estrepitine usurpatis*, ut fecit Gabriel de Petra, denique retine ueterem lectionem, κατὰ σφοδρὰ πᾶθῃ, et si etiam articulus in msc. Ambr. desit. Nam τὰ εὐκαίρα τῶν ἡμιμάτων proaccessit, sequiturque, τὸ γενναῖον ὑψῶς. In Platonis loco ἡδονὴ κακῶν δέλεαρ uocatur, non, ut in msc. Ambr. erat, κακὸν δέλεαρ. Nam et Cicero I. de ll. uoluptatem uocauit *matrem malorum*, et in Catone maiore planè, ut Plato, *escam malorum*. *Irritamentum malorum* diceret eam Poeta. Post uerba, ἄμμα δὲ τῶν φλεβῶν subiecit Manutius e msc. Bessarionis, ut mihi persuadeo, τὴν καρδίαν. Nec uideo, cur in annotandis erratis typographicis mentem suam mutauerit. In msc. Ambr. habetur, ἄμμα δὲ τῶν φλεβῶν τὴν καρδίαν. Nec aliter scripsit Plato. In eius edd. τὴν δὲ καρδίαν ἄμμα τῶν φλεβῶν κ.τ.λ. legi uideo: Sed factum id est uitio librariorum, qui ultimam syllabam e uoce καρδίαν repetere neglexerunt. Pro ἐγγέσει msc. Ambr. non male ἐπεγγέσει scribit. Mox tamen male in eo est ἐνσφύτευστε pro ἐνσφύτευσαν. Pro, οἷον ἄμμα μαλακόν msc. Ambr. οἷον μάλαγμα legit. Non aliter in Vatic. duobus legitur. Mirus mss. consensus est hoc in loco, quare eruditus amplius de eo cogitandum esse existi-

existimamus. Pro ἀικμάζῃ in msc. Ambr. est ζέση, ita tamen, ut uox πηδῶσα desideretur. Pro, μετὰ δὲ ταῦτα, usque ad, Νομῆν δὲ, in msc. Ambr. legitur, μετὰ δὲ ταῦτα σαξί πάντα φυσικατοσίασαν προβαλὴν τῶν ἕξοθεν τὴν σάρκα οἶον τὰ πηδήματα προθέμενοι. Νομῆν δὲ κ.τ.λ. Nec aliter Manutius legit, nisi quod, (Φησι) κατεσίασεν et ἕξωθεν rectius ediderit. Monendus es tamen, lector, omnia haec immutata postea ab eo esse in uulgatam lectionem sub peccatorum ab operis commissorum recensionem. In eodem msc. Ambr. legitur paulo post, τὰ φλεβῶν ῥέοι νάματα. Porro ait Plato, μεθεῖσθαι τὴν ψυχὴν ἐλευθέραν. Nempe, ut ait Appuleius de dogmate Platonis; *eum Pythagoreos sectatum fuisse constat*. Sic autem αὐτὸς ἔφα, uel etiam Empedocles,

Ἦν δ' ὑπολείψας σῶμα, ἐς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθης,
 Ἔασεναι ἀθάνατον, θεὸς ἀμβροστοί, οὐκ ἐτι βνητός.

Duae hae uoces, ὡστε δεῖξαι, in msc. Ambr. absunt. Nec iis opus est. Idem enim est, ac si diceret Longinus, αλις δὲ δεδήλωται, ὡς μεγάλα, ἢ ἕξῃς. Mox recte in eodem, μεγάλαί γε τὴν φύσιν, legitur. At non ita bene ibi legitur, αὐτοπροκίαι, nisi uel exciderit uox λέξεις, uel φράσεις, uel simile. Supra p. CLXXII. τῷ πλήθει τῶν Ἰσοπικῶν dixit. Deinde legitur in msc. Ambr. καὶ φραστικοί, quemadmodum Longinus p. CLXIV. etiam loquutus est. Non multo post in eodem est, ὅτ γὰρ ῥάδιον ἐπινοεῖν. Post uerba, οτι πόλιν εἶναι, abest in msc. Ambr. uocabulum δὲ, quia uidelicet, inquit, sequentis uocis initium eiusdem est soni. Sed equidem malim legere, ὅτ γὰρ ῥάδιον ἐπινοεῖν, ὅτι Φησι πόλιν εἶναι δὴν κρητῆρ. Infra autem obrectatores Platonis loquuntur, Νήφοντα γὰρ Φασι κ.τ.λ. Pro κεκεραμένη etiam recte in msc. Ambr. κεκερασμένη legitur. Deinde de
 Pla-

Platone dicitur, ὅτι μαινόμενον ἔλεξεν οἶνον. Sic alii Bacchum uocarunt, cuius inuentum uinum est. Scholiasta Thucydidis ad lib. III. p. CCLXXV. τὸν Διονυσίον Φασι μαινόμενον, οὐχ ὅτι αὐτὸς μαινεται, ἀλλ' ὅτι ποιεῖ μαινέσθαι. Idem fere habes apud Scholiastam Pindari ad Πυθ. δ. ἔδ. ὅ. Apud Homerum ἄγης μαινεται. Horatio lib. I. Epist. XI. furcens Neptūnus commemoratur. Pro ἐγκεχύμενον msc. Ambr. ἐκκεχυμένον habet. Non multum abludit Tollii coniectura ἐγκεχυμένως reponentis. Verba, *Ev τοῖς ὑπὲρ Αυσίου συγγράμμασι*, Tollius uertit, *In suis in Lysiam commentariis*. Non recte se habet haec uersio. Neque legitur alibi Caecilius in Lysiam commentatus esse. Interpretare ergo, *In suis pro Lysia commentationibus*. Laudauit Lysiam prae Platone Caecilius, ut suspicor, περὶ τοῦ Χαζακτῆρος τῶν ἱρητόρων, cuius libri Suidas meminit in Καμύλι. Nec absonum uideretur coniiicere, eundem, qui Δημοδένους ἢ Κικέρων σύγκρισιν scripserat, scripsisse etiam σύγκρισιν Πλάτωνος ἢ Δυσίου.

CAPVT IX.

Αἰὲς pro αἰὲς Attico in pedestri oratione. Thucydides a librariis corruptus. Th. Dempsterus notatur. Δακίσματα. A. Duditius notatur. Scholium Langino inditum corrigitur. Hyperidis orationes ὑπὲρ Φεώνης ἢ κατ' Ἀθηνογένους. Αἰὲς in Cassii Dione et Dionysio saepe παρέρκει. Fr. Robertellus notatur. Nili μεγάλοι ποταμοί. Rhenus et Danubius μέγιστοι ποταμοί. Homeri et Iseratis locorum uaria lectio annotata, itemque Herodoti. Ἰσσις καὶ ἰασίς eadem. Comicus uetus apud Longinum, ipseque Longinus saepius, forte emendatus.

Non

NOn procul initio segmenti XXXIII. msc. Ambr. εν ἐ-
 νίοις διηραστημένοις, legit, quod etiam ferri potest. In
 eodem non ita multo post, κίνδυνοι συμμιζότητος, habetur
 πληθυντικῶς. Pro τούτο ἀναγκαῖον ibidem legitur τούτου ἀ-
 ναγκαῖον. Etiam recte. Nam Graece et τούτο, et τούτου, et
 τούτω ἀναγκαῖόν ἐστι dici potest. Pro, τὰδε μεγάλα, msc.
 Ambr. τὸ μεγάλα, exhibet. Lego, τὸ δὲ τὰ μεγάλα. Su-
 pra enim dixerat, τὸ τὰς μὲν κ. τ. λ. Paulo post in eo non
 bene ἐπέινου pro ἐπέينو legitur. Mox pro αἰεὶ μᾶλλον in msc.
 Ambr. est αἰεὶ μᾶλλον. Nec αἰεὶ istud non tantum hic, sed
 et in aliis locis, in αἰεὶ erat immutandum. Habemus eius
 scripturae etiam uestigia in uariis lectionibus Longini codd.
 a Laurentio a Zaccagnis annotatis. Et eadem sane lectio
 infra etiam annotabitur. Praeterea usurpat istud αἰεὶ Ari-
 stoteles Rhetor. lib. III. p. XCII. et Clemens Alexandr. lib.
 I. *σερωμ.* p. CCCXLIX. alibique saepius. Nec hoc praeter-
 eundum est, Thucydidem eo usum esse, si fides est Mar-
 cellino illi, qui uitam eius conscripsit, et quem Thucy-
 didis scholiastam nescio, quo auctore, uocauit Ian. Ge-
 bhard. spicileg. ad Corn. Nepot. Pausan. cap. III. p. CIII.
 quanquam Marcellinus ποιητικῶς id eum fecisse addat. At
 hodie sublesta librariorum fide factum est, ut nec hodie ita
 in Thucydide scriptum inueniatur. Tamen addam, quod
 EVstathius dicit ad Iliad. A. p. XXIIIX. ὅτι οἱ τεχνικοί λέγου-
 σιν, ὡς διάλεκτοὶ ἴνες ἀποβάλλουσι τὸ εἰ τῆς Αἰ διφθόγγου, οἷον
 Ἀθηναῖοι τὸ ΚΑΑΙΕΙ ΚΑΑΕΙ, λέγουσιν, οὕτω δὲ ΚΑΙΕΙ ΚΑΕΙ, ΑΙΕΙ
 ΑΕΙ, ΑΙΕΤΟC ΑΕΤΟC. Ergo Attici demum pro αἰεὶ communi
 dicere coeperunt αἰεὶ, abiecta e priore diphthongo subiun-
 ctina littera. Mox lege, ὄχι ἀμαρτήματα, ut reliquae e-
 ditiones, praeter Tollianam, exhibent. Pro, ἄρ' οὖν Ὀμη-
 ρος ἀν' μᾶλλον, legendum omnino est, ἄρ' οὖν, ἢ Ὀμηρος,

ΘεόκριτⓄ ἂν μᾶλλον. Miror deinde omnes codd. male inter-
 pungere, τί δὲ Ερατοδένης. Lege, τί δέ; Ερατοδένης ἢ
 λοιπά. Nam Ερατοδένης pertinet ad inferiora, ἅρα δὴ μεί-
 ζων ἦν ποιητής; Paulo post in msc. Ambr. est, Κακίην τῆς
 ἐκβολῆς τοῦ πνεύματⓄ. Immo uocabulum ὄσμῃ in Manu-
 tiana etiam ἐκδοσεῖ desideratur. Ergo primum uocabulum
 in κατακινήσει mutarim, ut hoc modo eiceretur uox ὄσμῃ,
 tanquam e glossa orta. Sub finem huius sectionis ope-
 rarum uitio legitur ὅτε μὲν pro ὅτε μὲν. Sectione xxxiii.
 pro προέχει msc. Ambr. προέχει legit. Mox rectissime in
 eodem est, ὡς τῆ Γῶν μὲν πρωτείων ἐν ἄπασι τῶν ἄλλων ἀγω-
 νιστῶν λείπεσθαι, πρωτεύειν δὲ τῶν ἰδιωτῶν. Hyperides qualis
 orator fuerit, notum est. At quid sibi uoluit Th. Demp-
 psterus ad Rosini lib. V. cap. X. antiquit. quum, e Polluce
 Hyperidis testimonium laudans, illud sub inconcinnos,
 quasi e Poeta quodam esset dramatico, coegit iambos?
 Mox legendum est, ut in msc. Ambr. extat, Πρὸς τὸ πάν-
 τα, et paulo post, καὶ τὰ λυσισακὰ, tumque ἢ ῥάβδⓄ po-
 nenda. Pro μαλακίζεσθαι msc. Ambr. λακίγματα legit.
 Fortasse legendum est λακίσματα, et eicienda uox ἀφε-
 λείας, tanquam e glossa orta. λακίσματα posuit Longi-
 nus ἀντὶ Γῶν ἀφελῶν περιόδων, quae μονόνοις hoc in loco
 opponuntur. Recte deinde msc. Ambr. legit, καὶ οὐ πάν-
 τα ἐξῆς μονόνοως. Manutius scribit, καὶ οὐ πάντα ἐξῆς καὶ
 μονόνοως. Pro, λέγει, ἴο, ἴε ἠθικόν, msc. Ambr. exhibet, λέ-
 γεται, ἴοτε ἠθικόν. At λέγεσθαι pro λέγει ponere, σόλοικον est.
 Legerem ergo, λέγει ἴε, ἴο, ἴε ἠθικόν. Mox pro, μετὰ παι-
 διᾶς msc. Ambr. legit, μετὰ παιδείας. Post uerba, πλέον
 ἀφίεσθαι, msc. Ambr. addita habet sequentia, τὸ γέ τοι
 περὶ Φρυγίης ἢ Αθηνογένους λογίδιον ἐπιχειρήσας γράφειν, ἔτι
 μᾶλλον ἂν Ἰπέριον συνέστησεν. Eruditissimus uir, A. Dudi-
 thus,

thius, non quidem fallitur, quod putat hoc scholium e
 margine in contextum, quem uocant, abiisse: nihilo se-
 cius tamen in eo istum fugit ratio, quod illud esse dicit
 iudicium eius, qui Longinum reprehenderit, quod tam
 immodicis laudibus Hyperidem maſtarit. Scilicet ἐρω-
 τηματικῶς haec uerba legit Dudithius. At nos contrarium
 plane sentimus, et quilibet deinde iudicare poterit, an
 recte sentiamus. Principio igitur lectorem uolumus mo-
 nitum, ipsa uerba Graeca esse uitiosa. In codice msc. Du-
 dithii, περὶ Φρυγός, extabat: H. VVolfius, περὶ Φρυγίας, e-
 didit: Noster liber, ut dixi, περὶ Φρυγίας, exhibet. Ne
 te detineam, lector, ulterioribus ambagibus, legendum
 aio, τὸ γέ τοι ὑπὲρ Φρύνης ἢ κατ' Ἀθηνογένους λογίδιον. Scili-
 cet haec sunt duae Hyperidis orationes, quarum utraque,
 sed prior inprimis, ueteribus non mediocriter fuit lauda-
 ta. Quod si laudata fuit, inepte crederetur a scholiasta,
 hac perlecta, minus Hyperides laudatus fuisse a Longino.
 Iam alteram illam, περὶ Φρυγός, uel, περὶ Φρυγίας, oratio-
 nem quis omni aeuo ignotam fuisse neget? Deinde le-
 gendum est in eodem scholio, Εἰ ἐπιχειρήσειν (ὁ Λογγίνος
 δηλαδὴ) ὁ γράφων, uel etiam, Ἐπιχειρήσας ὁ γράφων, ut sen-
 sus sit, *Si eas orationes, quum haec scriberet, in manus
 sumisset recensissetque Longinus noster, maiori mihi per-
 suadeo adbus laude eum Hyperidem maſtaturum, studio-
 sisque sublimitatis commendaturum fuisse.* Hic genuinus
 glossematis huius non ineruditi sensus est, quem primi
 exposuimus. Increpat uidelicet Scholiasta Longinum,
 quod statim post Hyperidis recenscat uitia. Sed ad Lon-
 ginum ipsum redeamus. In msc. Ambr. post ἀμεγέθη de-
 est copula. Quid si legeremus, ἀμεγέθη, ἢ νῆ δία νήφοντος,

An potius ἀμεγέθη est e glossa? Caecilius Statius apud Nonium,

- - - *Extemplo sauium*

Dat ieiuna anima. - - -

Sed hoc tamen paulò aliud est. Ante, τοῦ μεγαλοφουεσάου, deest in msc. Ambr. articulus. Deinde legitur in eodem, ενθα δὴ, ὁ κύριον. Mox pro ἐπεισοί et msc. Ambr. et Manutius ἐπειδὴ legunt. Pro, Θεόπεμπτα τινα, msc. Ambr. e glossa fortasse legit, Θεόπεμπτα δεινά. Sectione XXXV. pro ὁ λυσίας corrupte est in msc. Ambr. ἀπουσίας. Post uerba, ὁ λυσίας, in eodem legitur reiecta copula, ὁ μὲν πλεῖον ἔτι, κ. τ. λ. Lego, ὅθεν πλεῖον ἔτι τοῖς ἀμαρτήμασι περιτέλλεται, ἢ ταῖς ἀρεταῖς λείπεται. Sic non opus erit, ut μάλλον cum Tollio post uocem περιτέλλεται inferciamus. Recte deinde legitur, παντὸς αἰῶτος μεγάλου. Obserues particulam AEI, uel AIEI, in hoc scriptore παρελέκεσθαι interdum, nec locum ideo cum T. Fabro interpolandum esse censeas. Sic infra p. CCXXXIII. Longinus, τὰ αἰῶτων γα, dixit, quanquam et eum locum inuertat Fr. Robortellus. Alibi quoque saepius in Longino hunc idiotismum obseruare licet, qui Cassii, nescio quo fato, uidetur fuisse perfamiliaris. Nam quod nos in Longino Cassio obseruamus, idem in Dione Cassio notauit Ios. Scaliger ὁ πᾶν ad Propert. p. CCIII. Mox Longinus τοῖς μικροῖς ῥέθροις opposuit Nilum. Nempe *Nili alueos et decursus μεγάλους ποταμούς* olim dixere Graeci. Confer. Salmast. ad Solin. p. CCCCLXXVIII. Eodem modo Danubius Apollonio libr. III. uers. CCLXXXII. ποταμός

ἔγρεός γε προβαθός γε

uocatur. Porro de Rheno et Danubio Herodianus lib. VI.

VI. pronunciat, ὅτι μέγιστοι ποταμῶν ὑπ' ἄρκτῳ ῥέουσι. De Oceano nemo dubitat, maximum eum esse fluminum,

Ἐξ οὐπερ πάντες ποταμοί, ἢ πᾶσα θάλασσα,
καὶ πᾶσαι κρήναι, ἢ Φρέατα πάντα ναύουσι.

Sub finem sectionis in msc. Ambr. est, Θαυμασὸν δ' ὅμως αἰεὶ. Vide, quae supra diximus. Sectione XXXVI, ὡς εἶγε ἐκλέξας, msc. Ambr. legit. Paulo post ibidem non bene ante τῶν ἄλλων abest ἡ ἀρθικὸς articulus. In Homeri uersu scribe, εἰς τ' ἄν. In Herodoto scribitur ΠΕΟΙ ἢ ΤΕΘΗΑΟΙ, εὐκτι κῶς. Sectione XXXVII. in msc. Ambr. legitur, ἐκείνη μόνον παραλλάττουσα. Nec simpliciter damnari potest haec lectio. Nescitur enim, quaenam sequentia uerba fuerint, quae exciderunt. Cernitur autem in msc. Ambr. post haec uerba spatium trium linearum cum dimidio litteris uacuum. Sectione XXXIIX. in msc. eodem concisus legitur, εἰ μὴ τὸν ἐγκέφαλον ἐν ταῖς πτέρυγαις, ἢ ἐξῆς. Locus Isocratis in uulgatis eius edd. ita legitur, Ἐπειδὴ δ' οἱ λόγοι τοιαύτην ἔχουσι τὴν φύσιν, ὡς τ' οἷόν τ' εἶναι περὶ τῶν αὐτῶν πολλαχῶς ἐξηγήσασθαι, ἢ τὰ τε μεγάλα ταπεινά ποιῆσαι, ἢ τοῖς μικροῖς μέγεθ' ὀρθῶς προσθεῖν, ἢ τὰ παλαιὰ καινῶς διεξελθεῖν, καὶ περὶ τῶν νεωστὶ γεγεννημένων ἀρχαίως εἰπεῖν. Mox in Longino msc. Ambr. et Manutius, τῆς καθ' ἑαυτοῦ, exhibent. Deinde, καὶ τοῖς πολλοῖς ἐτι ἦν περιμάχητον, numerosius in msc. Ambr. legitur. In eodem abfunt uerba, εφέας τῶ χῶρω, eorundemque loco φησὶ legitur. Pro, τῆσιν αὐτέων ἡ ἐτύγγα-
νον ἐτι περιούσα, msc. Ambr. legit, Ὅσοις αὐτῶν ἐτι ἐτύγγα-
νον περιούσα. Glossa haec est uerae sectionis, τοῖσι αὐτέ-
ων ἐτύγγαλον ἐτι περιούσα. Κατέχουσαν, quod in msc. Ambr. erat pro κατέχουσαν, e glossa est. Mox βάλλοντες in eodem desideratur. Pro, πλὴν ὁμοίως, malle legere, πλὴν ὅμως. Recte deinde se habet lectio uulgata, λύσις ἢ πανάκεια ἢ.

H 3

Non

Non enim uidetur mutandum esse uocabulum λύσις in
 ίασις. Sunt quippe συνώνυμα, diciturque Graecis in super λύ-
 σις ἴων νόσων, κῆ, λύειν τὰς νόσους. Sic apud Theognidem
 in uersu pentametro,

Δί' ἑοθαί χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πεινῆς,
 ἢ λύσις πεινῆς est *medela egestati*. Non aliter apud Aristo-
 phanem νεφέλ. Philippides dicitur Strepsiadi λυσανίας πα-
 τρώων μεγάλων κακῶν. Sed ultimum hoc καμικώτερον est.
 Comicum illud in Manutii editione legitur, Ἀγρὸν ἔχα ἐ-
 λάτῳ γῆν ἔχον γὰρ ἐπιστολῆς. Nec paulo aliter mīc. Ambr.
 scribit. Fortasse legendum erat,

γῆν ἔχ' ἐλάτῳ ἦς Λακωνικῆς σολῆς.

Laconica stola breuior erat: contra promissior Ionica,
 unde et passim Homero ἐλεχίτωνες Ἴωνες uocantur. γῆ
 aliquando est ὁ ἀγρὸς, quod et τὸ γῆδιον demonstrat. Sic
 ἀγρὸν illud e glossa erit. Quodsi tamen codd. mss. lecti-
 onem sollicitius sequi uelimus, corrigendum esse uide-
 tur,

Ἀγρὸν ἔχ', ἐλάτῳ γῆν ἔχοντ' ἀρ' ἐπιστολῆς
 Λακωνικῆς.

CAPVT X.

Ο βοῆς, ὦ κρείττις, ὦ βέλτις, ὦ ἀριστῆς, ὦ λῶσε, ὦ γὰθῆ, ὦ
 τᾶν, ὦ ἐταίρῆς, ὦ γενναίῃ. Εν ῥυθμῷ βαίνειν. Αποκλίνειν
 τὸν Τερέχλον quid. Dirce. Antiopae filii Zethus et Amphion.
 Alii ab his Zetes et Calais. Antiopae cuius filia. Scholia-
 sta Apollonii notatur. Dio Chrysostomus bis emendatur. Er-
 ror I. Scaligeri. Ελευθεραί. Propertii lectio minus emen-
 data. Fed. Morelli error. Οψοποιία κ' ἠδυπαθεα eadem.
 Homeri loci uaria lectio. Scaligeri lectio in Longino appro-
 bati. G. de Petra comicum refellit. Λεραί. Graeci e sin-
 gulari in pluralem descendunt. Δίναμα κἀδικα, formula
 Attica,

Attica, Latine quomodo uertatur. ΟΙ πληστοι. Δάπανθ.
σιμων. Longinus passim emendatur.

Deuenimus ad segmentum XXXIIX. cuius sub initio in msc. Ambr. ante uocem κράτις deest ἡ ὠ προς Φωνητικόν. Sic b. Lucas EVangel. cap. I. mem. III. κράτις Θεόφιλος. Aliquando ὡ κράτις Graecis, inprimis Dialogistis, idem est, quod Latinis, *O bone*. Sic enim Lucretius, AGellius, aliique loquuntur. Graeci idem expriment modo per, ὡ τᾶν, modo per, ὡ γὰρ, modo per, ὡ ἐταίρος, modo per, ὡ ἀγίς, modo per, ὡ βέλγισ, modo per, ὡ λῆς. Lyfias Orat. IX. τὸ εἰσιμιον τοῦτό ἐστιν, ὡ βέλγισ, οὐ ζυγῶ ἰσάνα, ἀλλὰ ἴσον κρέατιστα. Adde Dionem Prusaensem Orat. III. et XV, alibique, et Suidam in Ἐταίρος. Apud Philonem lib. II. νόμων ἰσῶν ἀλληγορίας p. LVII. OO. alibique in eodem, τὸ GENNAIE hoc modo usurpatur. Post uoces, φυσικὸν ἀνθρώποις, desideratur in msc. Ambr. ἐνέγγημα, quod deesse etiam potest. Mox in eodem, ἀτλὸς μὲν, et, ἀναγκάσει βαίνειν, legitur. Εν ρυθμῶ βαίνειν, Latinis dicitur, *rhythmicè incedere*. Hoc loco de Musica sermo est. Alio qui ueteres scimus in incessu ad uitium usque fuisse mōdestos. Alexis apud Athenaeum,

Εν γὰρ νομίζω τοῦτο τῶν ἀνελευθέρων
 εἶναι, ἡ βαδίζειν ἀρρυθμῶς ἐν ταῖς ὁδοῖς.

Petronius, *Quo incessus compositus, et ne uestigia quidem pedum extra mensuram aberrantia?* Adde τὸν πᾶν ad Athen. lib. I. cap. XIIX. animadu. Nec tamen semper laudabilis erat eiusmodi incessus. Cicero in Clodium et Curiōnem apud Nonium, *Tu uero festinus, tu elegans, tu solus urbanus, quem decet muliebris ornatu, quem incessus psaltriac, qui lenare uultum, mollire uocem potes. Lenare uultum* Graecis est ἀποαλῖνεν τὸν ἰεράχην, quod uirorum

rorum esse muliebrum demonstravit Dio ὁ χρυσοῦς τὴν γλωτταν Orat. III. Idem Cicero in L. Pisonem uocauit Gabinium *tonsam saltatricem*; quemadmodum Hortensius L. Torquatium *Dionysiam* apud AGell. lib. I. cap. V. Ammianus lib. XIIX. de Maximino, *Pedes hic et illuc exultando contorqueus, saltare, non incedere, uidebatur*. Pro, καὶν ἄλλοις ἔσοι παντάπασι, Manutius edidit, καὶν ἄλλοις ο. π. Primum ego hic excidisse puto uocabulum θηρίον, uel sane omnino simile. Deinde lego, καὶν ἄλλως θηρίον ἔσοιτο παντάπασι. Ceterum paulo ante lego, οἱ γὰρ αὐλὸς μόνον ἐντίθησί τινα πάθη τοῖς ἀκροαμένοις, ἀλλὰ κ. τ. λ. Dixerat enim Longinus, *Harmoniam non delectare tantum, sed et animos audientium perturbare*. Si ita non legere concedetur, quomodo persuadebunt, Longinum, ἐντίθησί τινα, et non potius, ἐντίθησι δεινά, uel etiam δεινότατα, scripsisse. Hoc satis fuerit τοῖς λογικῆν ἐμπειροῦν γέυσασι. Mox retine ueterem lectionem, ὡς ἐπίστασιν, id est, πρὸς ἐπίστασιν. Sensus est, *Omnes sonos ad impetum, de quo loquutus erat, mirum quantum delectationis addere*. Pro, καὶ τοιαῦτα εἶδωλα, msc. Ambr. ταῦτα γὰρ εἶδωλα, legit. Male deinde legitur, τὸ παρασέως. Manutius recte edidit, τὸ παρασέως. Sic supra p. CXLIII. τὸ ἐφωσὼς δὲⓄ dixit Longinus. Porro in msc. Ambr. legitur, κηλεῖν τε ἐμοῦ, καὶ πρὸς ὄγκον, et reliqua, plane ut T. Faber correxerat. In eodem est, ἤψηλόν γε τοῦ δοκεῖν νόημα. In Demosthenis loco msc. Ambr. τότε ἐν τῇ πόλει, legit, quod etiam ferri potest. Ante uocem ἐπεισοί γε noster msc. una uoce est auctior. Legit enim, τότε ἐπεισοί γε. Ego neutram lectionem satis esse sanam, neque particulam ἐπεισοί γε cum imperatiuo modo reor inueniri constructam. Quid ergo? Puto equidem Longinum scripsisse, τὸ, ΤΟΤΕ

ΤΗ ΠΟΛΕΙ ἄγε ἐν τῆς ἰδίας κ. τ. λ. ΑΓΓο abundat, ut saepe
 fit Graecis, et sciunt, qui Graece sciunt. Pro, Εποίησεν παρ-
 ελθεῖν, Manutius legit, quemadmodum etiam ἡ τέχνη re-
 quirat, Εποίησε παρελθεῖν. Sectione XXXIX. καθ' ἑαυτῶ,
 legitur in msc. Ambr. ut desit uocula τι. Paulo ergo an-
 te pro οὐδενί, quod nec satis Atticum, nec Dionysii, si
 Atticum esset, esse uideretur, οὐδέν τι, legerem. Pro ἄλλο
 ἄλλῃ, msc. Ambr. legit, ἄλλο ἄλλῃ. Non bene: etsi et-
 iam, ἄλλοσ' ἄλλα, scriberetur. In EVripidis uersu msc.
 Ambr. legit, ὅποι τεθῆ. Sed uulgata lectio per codd. EV-
 ripidis uulgatos etiam probatur. De Dirce Pausanias in
 Boeoticis satis dixit. Eius priuigni, Antiopes filii, erant
 Zethus et Amphion. Antiopa illa erat Afopi filia, si Ho-
 mero credimus, et Pausaniae in Corinthiacis, non Ny-
 cteos, ut uoluit Propert lib. III. Eleg. XII. Ad Homeri
 Od. Δ. p. ∞ DCLXXXII. ita EVstathius, ὅτι Αντιόπη κατὰ
 τὸν μὲν Ὀμηρον θυγάτηρ ἦν Ἀσωποῦ Θηβαίου ποταμοῦ. Οἱ δὲ
 νεώτεροι Νουκλέως αὐτὴν ἰσοροῦσιν. Hinc potes conii-
 cere, falsa esse illa, quae Apollonii Scholiasta ad lib. I. uers.
 DCCXXXV. affert, δύο, inquit, Αντιόπη ἐγένοντο, ἡ μὲν
 Νουκλέως, ἡ δὲ Ἀσωποῦ, περὶ ἧς οὐκ ἀποκλάνισθαι, ἧς καὶ Διὸς Ἀμ-
 φωνίου ἔπειθε. Duo hi Amphion et Zethus, ἀδελφοὶ μὲν
 ἦσαν, ἑτεροζῆλοι δὲ γεγονῆσι ταῖς προαιρέσεσιν, ut inquit Io.
 Tzeta ad Hesiodi Theogoniam, p. CCXX. ed. Basil. No-
 tabilis error est illustris Critici p. CCXLIX. notarum ad
 Propertium, qui Zethum et Calain a bubulco sublatos esse
 autumat, quum fuerint Zethus et Amphion. Dio
 Chrysostomus Orat. XV. ἵ γὰρ Πανδίωνος, inquit, νομῆος,
 [Ὀρδιάνῃ uocat Cedrenus Cap. XXII.] ὁ ἐν Ελευθέ-
 ραις, καὶ ἡ γυνὴ ἡ τοῦ νομῆος, οὐ μόνον οὐκ ἐξετίθεσαν
 αὐτοὶ γεννήσαντες, ἀλλὰ καὶ ἀλλοτρία εὐζόντες παῖδια ἀνελάμβανον
 ἔτρεφον. οὐ δ' ἴσως καὶ τὸν Ζῆθον, τὸν Ἀμφίωνα ἐλοιδοροῖς ἂν, καὶ
 δῶμιον-

διώμυσο ὡς περὶ δούλων τῶν Διὸς αἰείων. Lege in Dione, *Ev Eλευθεραῖς*. Sic scribit Strabo lib. IX, Pausanias in Atticis, et Boeoticis, Diodorus Siculus lib. III. bibliothecae initio, et Stephanus in *Ελευθεραῖς*. Ceterum Zeten et Calain plus simplici uice apud bonos auctores esse confusos cum Zetho et Amphione, affirmare possum. Sic male legitur apud eundem Dionem Orat. VIII. p. CXXXV. Morell. ed. *Ἀλλὰ καὶ τότε ἴσως ἀθλητὰς τινας ἐθαύμαζον, Ζήθον καὶ Κάλαιν*. Lege, *Ζήτην καὶ Κάλαιν*. Vide Apollonii scholia ad Argonaut. *ἀ.* uers. CXI. Propert. lib. I. Eleg. XX.

Hunc super et Zethos, hunc super et Calais.

Ita Scaliger et Aldus legunt. Vulgo editur *Zethus*. Lege, *Zetes*. Duos hocce Apollonius inter Argonautas recensuit, non *Zethum et Amphionem*, ut tradidit Fed. Morellus ad Dion. Chrysost. Orat. XV. p. LXXV. notarum, neque de iis aliud quid apud Apollonium legitur, quam, quod acu picti in ueste Iasoni a Minerva oblata conspēcti fuerint. Paulo ante in msc. Ambr. legitur, *φανήσεταί σοι, διότι κ. τ. λ.* Lectio haec ferri potest. Neque enim sensui detrimenti aliquid inde accedit. Sub finem segmenti in eodem legitur, *Ἐστὶ μὲν γενναῖον καὶ τὸ λήμμα*. Sectione XI. pro *καταδουρα* posceret *ἡ τέχνη, καταδουρα*. Pro, *οἱ ἄσπερες*, msc. Ambr. legit, *οἱ πῶς, ἄσπερες*. Lagerem, *οἱ πῶς, ἄσπερες*, nisi potius in uoce *οἱ πῶς* priores duae litterae ex uoce *οἱ* sunt ortae, posteriores uero e sequenti uoce attractae. Pro, *Ἐφ' αὐτὰ*, Manutius edidit, *Ἐφ' αὐτὰ*. Sectione XLI. pro, *τὰ δρόντως*, in msc. Ambr. legitur, *τὰ οὐ δρόντως*. De hac lectione Tollius satis dixit. Finis huic sectioni his uerbis in msc. eodem imponitur, *ὡς ἐμπάλιν γὰρ ἐκτάδην ἀπόφυξι. τὰ γὰρ ἀκαίρον μῆνθ α.* Male, et absque bono sensu. Sectione XLII. in msc. Ambr. pro,

pro, καί, ὁ ἀνεμῶ, legitur, ἀλλ' ὁ ἀνεμῶ. Fortasse legendum, καί, ἀλλ' ὁ ἀνεμῶ. Pro ἀχαρι utrobique ibidem extat ἀχάριστον. Deinde ἡ τέχνη requirit, διεβαλε. Legitur in msc. Ambr. paulo post τιμῶν pro τιμίων, et deinde, τὰ μὲν ἀλουργῆ, τὰ δὲ ποιικιλτά, τὰ δὲ λευκά. Non bene stabit haec lectio, nisi praecedens uox in χλαυδία uertatur. Pro ἀνωθουμένους ibidem legitur ἀνωθουμένους, ut uideri possit, legendum esse, ἀνωθουμένους. Deinde in eodem, καί τῃ θανμασῆ, mutatur in, ἀλλὰ τῇ θανμασῆ. Verba, πρὸς ὄψοποιίας κ' ἠδὲ πᾶθειας. gl. fimate laborare arbitror, mediaque duo adeo tollenda esse. πᾶθοις κ' ἠδὲ πᾶθειας eadem sunt, quae ἐπιποία. Leg. Athenaeum, qui nescis, et mecum, opinor, senties. Pro, μᾶλλον εἰ πάντα ὡς ἐβούλετο, in msc. Ambr. est, η, εἴπερ πάντα ὡς ἐβούλετο. Recte: nisi quod pro ὡς legendum est πᾶς. Mox, τραπεζοκόμων εἶπεν, ibidem recte ibidem legitur. Deinde desunt duae uoces, εἰς ῥυπαρά, in msc. Ambr. excepta ultima ultimi uocabuli syllaba. Spatium tamen ad capiundas eas relictum est ibidem uacuum. Pro ἀξίας rectius msc. Ambr. ἀξίαν legit. In ultima Longini sectione pro, καί ἐναργῆς, msc. Ambr. legit, καί ἐντραχῆς. Mox legitur ibidem, τῆλαί τε λίαν. Deinde et msc. Ambr. et Manutius, θερέψαι τε γὰρ, φησὶν, legunt. Eνεκῶς enim et ante, et post, loquutus est noster. Pro, καί ἅμα διωθεῖν, corrupte in msc. Ambr. scribitur, καί ἅμα διελθεῖν. Paulo post idem legit, καί εἰς οἰκέτας. Requirit porro ἡ τέχνη, ἐφασκε. Locus Homeri aliquantum aliter se habet. Est autem iste ex Od. O. uers. CCCXXII.

Ἡμισυ γὰρ τ' ἀρετῆς ἀποκίεσται ἐννοῦπα Ζεὺς
ἀνεμῶ, εὐ] ἂν μιν κατὰ δούλιον ἡμᾶς ἔλθῃν.

Pro, Καλούμενοι νᾶνοι, in msc. Ambr. est, Καλούμενοι δὲ νᾶοί.
Lege, Καλούμενοι δὲ νᾶνοι, et recta erit sententia. Νᾶνοι scribo,

exemplo Iof. Scaligeri, quia prima in ea uoce extenditur. Ceterum Iof. Scaliger ad Propertium p. CCXXXIII. pro γλωττοκομία adduxit γλωττοκομεία, pauloque post κωλύεις legit, ut Manutius etiam edidit, et post ἐγκυκλισμένην lacunae notam posuit. Videtur ergo e msc. quodam codice eam ῥήσιν descripsisse, in quo uerba, τὰς αὐξήσεις, defuerunt. Deinde συνάγει cum Manutio itidem legit Scaliger. Codex Ambr. corrupte συνάγοι exhibet. Tandem pro, τοῖς σώμασι, quod uulgo olim lectum, ne Longinus non tam nanum, quam ἐμπροσθεν αὐτῶν describeret, τοῖς σώμασι, quemadmodum et postea G. Langbaccius legendum esse coniecit, edidit. Et uerbis, τὰ ἀσπασατα, nihil muta, ut supra diximus. Post uerba, ὅρα δὲ ἀσπασατα, Manutius multa deesse asteriscis suis inuit: sed in msc. Ambr. parua lacuna est, scilicet spatium XII. circiter linearum uacuum. In eodem msc. codice mox legitur, Ἡ δὲ Δία πρὸς τούτων. Sed sic legendum potius esset, Καὶ, ἢ Δία, πρὸς τούτων ὄντα τὰ Φε. ut intelligatur, *Mores belli sequi ingenium, et quasi a partibus eius stare.* Ceterum hac in sectione in gratiam AVreliani, qui tum rerum potiebatur, aliqua scripsisse Longinum, quemadmodum Gabr. de Petra sub finem synopticae praefationis concludit, non assererem. Erat enim, quod nec ipse nesciit, Zenobiae, Reginae Palmyrenae, a consiliis, adeoque AVreliano AVG. contrarius, Suidasque de eo ait, Ὅτι ἀνηρέθη ὑπ' Ἀττηλιανοῦ τοῦ καίσαρος, ὡς σύμπλους ἰσοβία τῆ Ὀδωνάθου γυναικί. Pro, κατὰ κάρα, msc. Ambr. legit, κατ' ἀκρας. An rectius est, κατὰ κρᾶτ, ut altera lectio sit τοῖς ταχυγράφοις tribuenda? Sed retinenda est lectio, κατ' ἀκρας. κρᾶται sunt extremitates. Ἀγονται γὰρ πάθη κατὰ τὴν ἑνὰ ἀκραν, Φέρονται δὲ κατὰ τὴν κάτω, μέσον δ' ἐν πᾶσιν ἀε-
50v.

500. Iam, ut puto, mentem Longini quilibet capere poterit. Pro, *Ανάλεξον ἐν τι*, ad marginem msc. Ambr. habetur, *γρ. ἐναντι*. Varia haec lectio confirmat, plane ueram esse Parisiensis manuscripti lectionem, *Αλαζόνειάν τε*. Nec id inusitatum Graecis, e singulari numero in pluralem transire; quod dico, ut *νεοτίτοποιεῖται* cum *γεννώσι* ne putes inepre copulari. Sic Aristoteles lib. II. Metaph. *Ἐξ ὧν τὰ ἄλλα ἕρτηται*, inquit, *καὶ δι' ὃ λέγονται*. Pro, *εἰς ἡλικίας*, codex Ambr. legit, *εἰς ἡλικίαν*. In eodem libro, *Μηδὲ πέτρα Φήμης*, mutatur in, *Μηδ' ἔτρα Φήμης*. Ego mallem legere, *Μηδὲ παρὰ Φήμης*, ut sensus sit, *De fama bodie sermone non esse amplius instituendum, eandemque sperandam*. Mox codex msc. Ambr. suauius, *τὴν τῶν βίων διαφθοράν*, legit. Pro, *τὰς ἀρετὰς*, Manutius edidit, *τὰς ἀρετὰς*. In msc. Ambr. pro eodem, *τὰ ἀνάτα* legitur. Ego exinde legendum puto, *τὰ ὄνητά*. *ὄνητά* μέγιστον τοῖς ἀνομήτοις opposuit Longinus. Mox lege, ut Tollo etiam aliquando uisum fuit, *τὰ δίκαια μὲν φαίνεσθαι καλὰ καὶ δίκαια*. Attica loquutio est, *Δίκαια καὶ δίκαια*, et, *δικαίως καὶ δίκαιως*. Aristophanes *Πλούτω*,

- - - Ἡ γὰρ οἰκία
αὐτῆ' ἔστιν, ἣν δεῖ χρημάτων σε τήμερον
μεσῆν ποιῆσαι καὶ δικαίως καὶ δίκαιως.

Adde ibi scholia p. XXV. Idem *ἰππεῦσιν*,

Ὡ γερόντες ἡλιασῶν, φράτορες τρωβόλου,
οὔτε ἐγὼ βόσκω κενεραγῶς καὶ δίκαια καὶ δίκαια.

Etiam Aeschylus *Χοηφέροις* uersu LXX. *δίκαια καὶ μὴ δίκαια* dixit. Potes et ibi scholia addere, si lubet, p. CCXXXI. Steph. ed. Latini eodem modo dicunt. Solinus cap. XXXI. *Fas atque nefas eodem animo ducunt*. Tacitus lib. XV. *annal. Per licita atque illicita foedatus*. Terren.

rentius Andria, *Quo iure, quare iniuria.* Ante uocem ἠδραποδισμένοι delideratur in msc. Ambr. uox εαυτοῦ. Confule ea de lectione Tollium. Deinde Manutius edidit, Κατὰ τῶν πλησίον, quod neque ipsum ineptum est. Eustathius ad Od. E. p. ∞ CCCCXXXIX. τὰ δὲ πλησίον ἀπὸ εὐθείας κέκελται τῆς Ο ΠΑΝΣΙΟΣ, ὡς ἔξ ἀλλαχοῦ πολλαχοῦ φαίνεται, οὗ ἔξ θηλικιὸν εὐρηται ἡ ΠΑΝΣΙΑ, ἧς χεῖρῆς ἔξ παρὰ τῷ σοφοκλεῖ, [in Electra,] ἐν τῷ

-- Παρούσης τῆς δε πλησίας ἐμοί.

Pro, Δαπανὸν ἔφην, Manutius edidit, Δαπανῶν. In msc. Ambr. Διαπανῶν habetur. Vtraque lectio posterior uitiōsa est. Sed nec prima recte se habet, quum potius, Δάπανον ἔφην, scribendum sit. In eodem msc. legitur, Κρατίστον εἰκῆ ταῦτ' ἔαν. Lego, Κρατίστον δ' εἰοικε ταῦτ' ἔαν, ut sensus sit, *Optima uidetur esse ratio, si haec omitantur.* Deest ultima uox δοκῆ in Ambr. libro. Paulo ante etiam, ὁ τὴν τε τοῦ ἄλλου, in eodem legitur. Vtrumque male se habet. Forte tamen pro, ὡς ἡμῶν, substituendum est, ὡς ἄμην, et sic uox δοκῆ e glossa est. Comicus βατράχοις,

-- ἀλλ' ὥσῳμην ἂν
αὐτὸν αὐτὰ ληθεῖν.

Nec tamen ita nihil in Longino deest, nisi abruptum & inconcinnum eleganti huic ὑπομνηματικῷ colophonem Longinum imposuisse dicamus. ἀρκέσει δὲ ταῦτα, μὴ κέρει κνίσση.

FINIS.

Sylla-

Syllabus scriptorum laudatorum.

X Paginas praefationis denotat.

Adamantius Sophsia, 15.	Bentleius, 21.	7, 23, 63, 64.	Galenus, 48.
AElianus, 17, 21.	Bifectus notatur, 52.	emendatur, 30.	Gaza, 35.
AEschylus, 11, 38, 53, 69.	Boilauig, notatur.	34, 66. ib.	Gebhardus, 52.
AGellius, 33, 63, 64.	Boschius, 3.	Diodorus Siculus, 66.	Glossae, 24, 35, 52.
Alcaeus, 40.	Brodaeus, 33.	Diogenes Laertius, 3.	Gretserus notatur, 53.
Alexis, 63.	Budaeus, 8.	Dionysius Halicarnassensis, 6.	Gronovius P. 13.
Ammianus Marcellinus, 64.	Caecilius, 60.	Donatus, 35.	Gyraldus notatur, 30.
Anacreon emendatur, 30.	Caninius, 27. notatur, 4.	Dudirbius notatur, 58.	Harpocratio, 14.
Anonymus Apollonii uitae auctor, 6.)	Canterus, 26, 29.	Empedocles, 55.	Herodianus, 60.
Apollonius Gr. notatur, 26.	Caroli, 19, 34.	Ennius, 24.	Hesychius, 39.
Apollonius Poeta, 60, 66.	Casaubonus, 16, 24, 26, 27, 34, 63.	Etymologicum magnum, 18.	Hesychius Illustrius, 21.
Appuleius, 55.	Carullus, 12, 28, 29, 35.	EVpolis, 42.	Hieronymus, 12.
Aristophanes, 16, 20, 25, 50, 53, 62, 69, 70.	Cedrenus, 65.	EVripides, 25, 38, 40.	Homerus, 8, 14, 19, 23, 39, 44, 49, 53, 62, 65.
Arnobius, 20.	Christianus, 12, 19.	eius lectio uindicatur, 38, 65.	cuius uaria lectio, 19, 20, 22, 39, 44, 47, 49, ib. 61, 67.
Athenaeus, 6, 9, 14, 24, 35, 53, 63, 67.	Chrysofomus, 36.	EVscibius, 21.	Horatius, 11, 15, 43, 56.
Athenagoras, 21.	Cicero, 8, 12, 18, 21, 22, 33, 34, 54, 63, 64. defenditur, 1.	EVstatius, 3, 4, 8, 9, 10, 13, 15, 16, 28, 21, 27, 28, 39, 40, 41, 43, 44, 45, 49, 53, 54, 57, 65, 70. emendatur, 4, 20.	Interpretes LXXII, 5, 23, 52.
Barbhius, 15, 19, 50.	Clemens Alexandrinus, 3, 17, 21, 52, 57.	Faber, passim.	Isocrates, 14.
Benauidius notatur, 34.	Demosthenes, 22, 32, 44, 49, 53.	Fabricius notatur, 12, 17, 20.	cuius uaria lectio, 61.
Bernhardus, 19.	Dempsterus notatur, 58.		Iunius, 13.
	Deuarius notatur, 23.		Langbaenius, passim.
	Dio Cassius, 2, 60.		
	Dio Chrysofomus,		

Leo-

Leopardus, 52.	de Petra, 54.	notatur, 56.	5, 6, 8, 9, 10, 13,
Liuius, 13, 45.	notatur, 68.	Aristophanis, 14,	15, 17, 18, 19, 20,
Loensis, 26.	Petronius, 63.	16, 24, 39, 41,	21, 22, 23, 36, 42,
Longinus, passim	Plato, 63.	43, 69.	43, 45, 50, 53, 56,
emendatur et	Philoftratus, 5, 6.	EVripidis, 38.	63, 68.
illuftratur.	Pindarus, 7, 8, 27,	Homeri. Vide EV-	emendatur, 10,
Lucas, 63.	30, 35, 37.	ftathius.	16, 43, 48, ib.
Lucianus, 20.	Plato, 15, 18, 34,	Oppiani, 14.	Tacitus, 6, 8, 50,
Lucillus, 35.	46, 50, 54.	Sopdari, 6)(, 5, 56.	69.
Lucretius, 50, 63.	Plinius maior, 48.	Sophoclis, 38, 43,	Terentius, 69.
Lysias, 42, 49, 63,	Plinius iunior, 22.	50.	Tertullianus, 6.
Manutius P. 7.	Plutarchus, 21, 29,	Tbucydidis, 38, 41,	Theocritus, 27, 53.
Manutius F. pas-	51.	43, 48, 50, 56.	Theodoritus, 21.
sim.	emendatur, 30.	Seneca, 22, 35, 50.	Theognis, 62.
Marcellinus, 52.	Politianus, 21.	Siderae lectio uin-	Theophilus, 3.
Marfilius nota-	Pollux, 5.	dicatur, 17.	Thucydides, 13, 42,
tur, 6.	Prifcianus, 27, 28,	Sidonius, 17.	50, 57.
Martialis, 53, 51.	29, 33.	Sigonius, 3, 26.	Tibullus, 11.
Menander emen-	Propertius, 17, 65.	Solinus, 31, 69.	Tollius, passim.
datur, 43.	Pythagoras, 55.	Sophocles, 12, 29,	Torrentius, 50.
Meurfus, 50.	Quintilianus, 2,	30, 50.	Turnebus, 5.
Morellus, 30.	33.	eius lectio uin-	Tzerza, 6)(, 65.
notatur, 7, 66.	Rapinus, 34.	dicatur, 46.	Valerius Maxi-
Mofbopulus, 32.	Robortellus, 26.	Spanhemius, 11, 28,	mus, 13, 21.
Muretus, 21, 26,	notatur, 60.	39.	Viftorius, 50.
31.	Rutgerfius, 39.	Stanleius, 38.	Vigerus, 32.
Nepos, 13.	Salmafius, 12, 16,	Stephanus Byzan-	Virgilius, 20.
Nonius, 16, 63.	24, 26, 35, 60.	rinus, 66.	Voffius P. 2.
Onofander, 5.	Scaliger F. 50, 60,	Stephanus P. 2, 39.	Voffius F. 26, 29.
Ouidius, 17.	68.	Stephanus F. 15,	Vrfinus, 12, 14.
Paris, 2.	notatur, 65.	26, 28, 35.	VVeizius, 51.
Paulus, 36.	Schmidius, 4, 6.	noratur, 37.	VVolfius, 59.
Pausanias, 5, 50,	Scholafiae,	Srrabo, 47, 66.	VVouerius, 16.
65, 66.	Aefchyli, 69.	Sueronius, 6.	Xenophon, 15, 18.
Pedafimus, 15.	Apollontii, 22, 39.	Suidas, 3)(, 1, 3, 4,	a Zaccagnis, 57.

P. 43. lin. 28. dele τὸν articulum.

Di. 334 (1)

ULB Halle 3
003 261 867

sb.

tu

CONRADI SAMVELIS
SCHVRZFLEISCHII
ANIMADVER-
SIONES 3299

AD.
DIONYSII LONGINI
ΠΕΡΙ ΤΥΠΟΥΣ COMMEN-
TATIONEM,
E.
CODICIBVS A IACOBO TOL-
LIO OMISSIS ERVTAE,
IAMQ. DEMVM IN LVCEM EMISSAE,
CVRA
HENR. LEONARDI SCHVRZFLEISCHII.

VITEMBERGAE,
APVD CHRISTIANVM SCHROEDTERVM, ACAD. TYPOGR.
ANNO MDCCXI.